

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

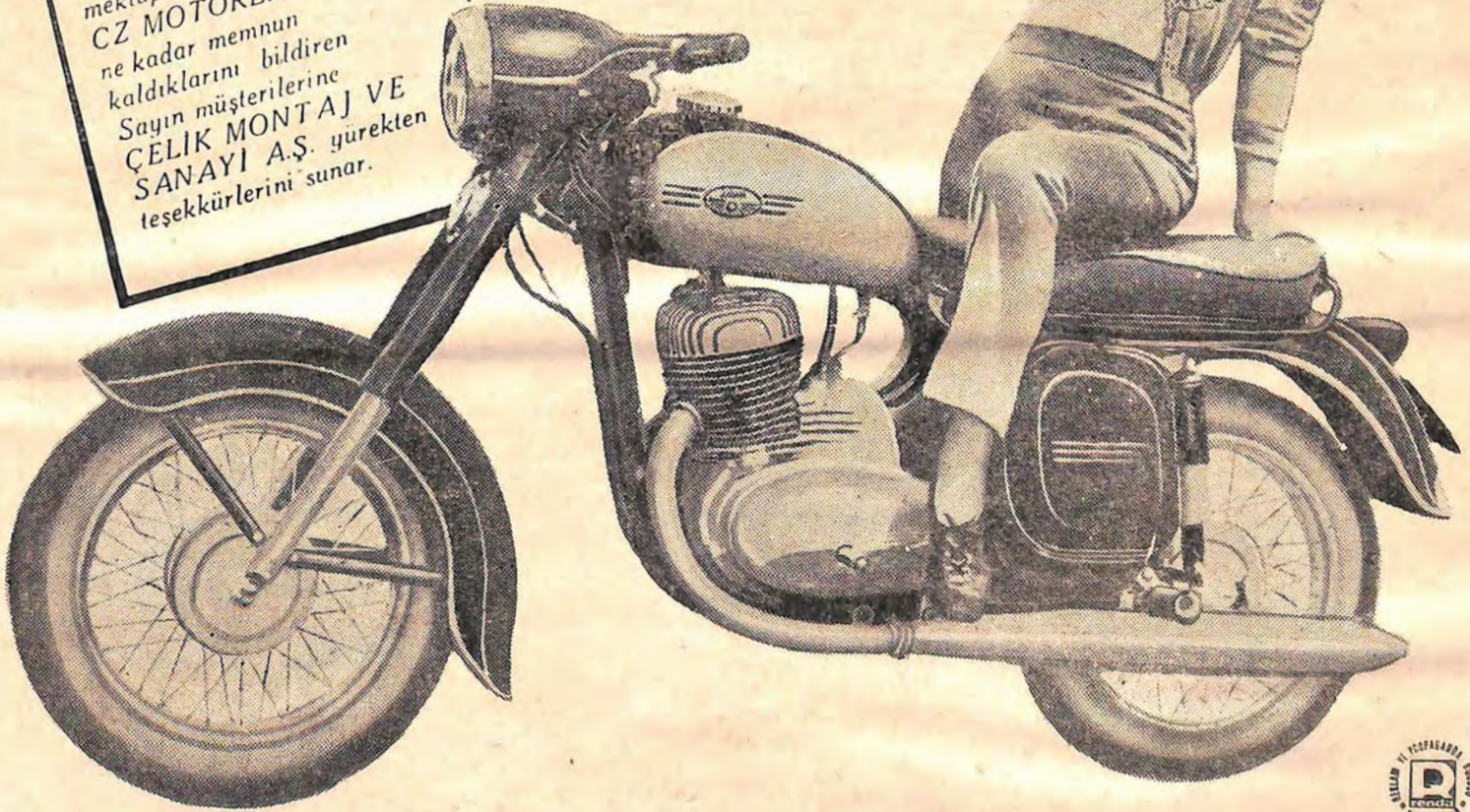

Tek marka!

JAWA

Yurdun dört bir
yanından gönderdikleri
mektuplarla JAWA ve
CZ MOTORLARINDAN
ne kadar memnun
kaldıklarını bildiren
Sayın müşterilerine
ÇELİK MONTAJ VE
SANAYİ A.Ş. yürekten
teşekkürlerini sunar.

ÇELİK MONTAJ TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

(Renda Reklâm : 38 — 134)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 32 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 31 Temmuz 1968

Etiye sütlüye karışınız !

DAHA çocuk yaşlarımızda babalarımız bizleri karşılarına alırlar ve işaret parmaklarını burnumuza doğru uzatarak öğüt verirler:

- Oğlum etiye sütlüye karışma...
- Burnunu her işe sokma...
- Dilini tut...
- Nene gerek ıspanaklı çörek...
- Çok konuşanın dilini koparırlar...
- Alemden sana ne!
- Her koyun kendi bacağından asılır...

Bizler de daha küçücük yaştan susup oturmasını, çevremizdeki olaylara seyirci kalmasını öğrenerek yetişiriz. Ve bir kimsenin ne kadar iyi, ne kadar örnek insan olduğunu anlatmak için:

- Ağzı var, dili yok... diye taraf ederiz.

Yakın tarihimizde dilini kısır susmasını öğrenememiş olanların maceralarını okuruz. Namık Kemal nasıl zindana yollandı, Mithat Paşa nasıl sürüldü, Hüseyin Cahit nasıl süründürüldü. Cumhuriyetten önceki tarihimizde böyledir, Cumhuriyetten sonrakı tarihimiz de böyledir. Son zamanlarda sürgünler, hapishaneler, idamlar üstüne edebiyatımızı daha da zenginleştirdik. Analar, babalar, çocuklarına poli-

tikanın ne belâlı bir şey olduğunu anlatmak için yeni örnekler elde ettiler. Hakkını savunan kaymakamın başına neler geldiğini, dik kafalı valinin nasıl açığa alındığını, çok konuşan öğretmenin nasıl sürüldüğünü her gün gazete sayfalarında okuruz. Ve sonra babalar çocuklarını dizlerine oturtup, işaret parmaklarını sallayarak nasihate devam ederler:

- Etiye sütlüye karışma...
- Her koyun kendi bacağından asılır...
- Burnunu her işe sokma...

Herkes canı ciğeri kadar sevdiği evlâdının iki günlük hayatta rahat etmesini ister. Politikaya atılmak mı? Aman efendim!... Yazarlık mı? Allah göstermesin!... Gazetecilik? Sakın ha!...

— Benim oğlum ya doktor olacak, ya mühendis, ya avukat... Kızı da helâl süt emmiş birine verdik mi, sen sağ ben selâmet...

Gelin görün ki sevgili okurlar; son zamanlarda işler çok değişti. Politikanın anlamı açısında dev adımlarıyla ilerledik. Diyelim mühendis oldunuz, önünüzde koskocaman bir soru var:

— İstanbul köprüsü yapılsın mı, yapılmasın mı?

Haydi bu soru karşısında baba nasihatını tutarak dilinizi de tutunuz, «alemden bana ne!» di-

yerek susup oturdunuz, ama iş bu kadarla bitmiyor ki... Diyelim bir iktisadî devlet kurumunda çalışıyorsunuz, genel müdür hazinayı gözlerinizin önünde soyuyor, soyguna sizi de âlet ediyor. Bu durum karşısında:

— Her koyun kendi bacağından asılır... diye susup oturacak mısınız?

Diyelim mühendis olarak bir özel şirkette çalışıyorsunuz. Şirket yol inşaatında çaldıkça çalışıyor, Hazinesinin paraları hırsızların cebine aktarılıyor, halkın yolları çürük yapılıyor... Bu durum karşısında:

— Nene gerek ıspanaklı çörek... diye dilinizi tutacak mısınız?

Avukat olsanız dosya dosya elinize gelen çeşitli yolsuzluklara sırtınızı dönecek misiniz? İşçi olsanız sarı sendikacılara boyun eğecek misiniz? Mimar olsanız imar rezaletlerine ortak olacak mısınız? Eczacı olsanız ilaç soygunu karşısında susup oturacak mısınız? Üniversitede profesör olsanız kitap ticaretine katılacak mısınız? Doçent olsanız reform isteyen öğrenciye karşı mı çıkacaksınız? Çiftçi olsanız toprak reformuna karşı ne tutum alacaksınız? Polis olsanız gidip üniversiteli öğrencileri coplayacak mısınız?

Görülüyor ki artık Türkiye'de

AKBABA

Gelecek sayıda

Aziz NESİN'in

2. Karagöz oyununa

başlıyor :

Karagöz'ün Berberliği

Gelecek hafta

İLÂVELİ AKBABA'DA

ne politikanın dışında kalmak imkânı vardır, ne de dilini tutup oturmak mümkündür. «Alemden bana ne?» deyip bir köşeye çekilmek zamanı gelmiş geçmiştir. Siz toplum dâvalarına kapınızı kapasanız bile toplum dâvaları gelip kapınızı çalmaktadır. Hiç kimse kendi bencilliği içinde ve kendi çıkarları için yaşamak yetkinde değildir.

Ve babalarımızın yaptığı gibi biz de çocuklarımızı karşınıza alıp:

- Oğlum etiye sütlüye karışma...
- Burnunu her şeye sokma...
- Nene gerek ıspanaklı çörek...

— Alemden sana ne?... diye öğütler versek nafiyledir. Yarınkı toplum bugünkünden çok daha büyük güçle insanlara hesap soracaktır. Kişiler toplum hayatına karışmak istemese bile toplum hayatı kişilere karışacaktır.

Ve işte o zaman ne Namık Kemal'lere ihtiyaç olacaktır, ne Mithat Paşa'lara... Politika dâvalarını tek tek kahramanlar sırtlayacaklarına, insanlar günlük işleriyle uğraşır gibi toplumun işlerini çezeceklerdir.

Peki kahramanlar olmayacak mı o zaman? Gözünü budaktan sakınmaz, medenî cesaret sahibi insanlar kahramanlık özlemini nerede ve hangi alanda dile getirecekler?

Bu sorunun cevabı iki kelimedir:

- Bilim alanında!

Dört duvarlı laboratuvarlardan tutunuz, deniz diplerine ve uzak yıldızlara kadar bütün evren, kahramanlarını bekliyor... Bu kahramanların arasında ansiklopedilere geçen bir kaç Türk'ün adını da saymak istemez misiniz?

Eğer ister iseniz daha bugünden hem etiye karışınız, hem sütlüye... Dilinizi tutmayınız, ve burnunuzu her işe sokunuz!...

Çünkü çağımız medeniyetine uygun Türk toplumunu elbirliğiyle ancak böyle yaratabiliriz. Çağımıza yakışır toplum kendi kendine oluşmaz; toplumun içindeki insanların çabasıyla meydana gelir.

AKBABA

Esnaflar Bakanlığı kurulacak. — Gazeteler —

— Domatees, patlıcaan!..

KİŞİNİN öğrenme merakı, doğuşuyla başlar. Varlıklı bir ailenin çocuğu ise kundaklanır, bebeğin tertemiz giyimli hemşireler tarafından ısı derecesi ayarlanmış odalarda titizlikle kundaklanması gerektiğini öğrenir.

Acıkır, eksiksiz gıda alması için doktorun salık vereceği Avrupa malları ile beslenmesi gerektiğini öğrenir.

Uykusu gelir, bir manken güzelliğindeki hanım bakıcılarının nezaretinde saatinde yatıp, saatinde kalkması gerektiğini öğrenir.

Büyür, lüksü öğrenir. Paranın her kapıyı açtığını, her müşkülü yendiğini öğrenir.

Yukarda sıraladıklarımıza göre, bizimki birazcık ters oldu neden-se...

Doğduk, camları kırık buz gibi bir odada kundağımıza bakıp, Amerikan bezini öğrendik.

Acıktık, ana sütüne yardımcı olsun diye ağzımıza tıkanan, yalancı meme olduğunu öğrendik.

Uykumuz geldi, bir köşeye serilen yer yatağında, aç açına kıvrılıp zıbarmayı öğrendik.

Büyüdük, kitapsız deftersiz, eskiciler çarşısından alınan kullanılmış pabuçlarla okula gitmeyi öğrendik.

Derken geçinebilmemiz için ondan bundan borç almamız gerektiğini öğrendik; alacaklılara yakalanmak için hangi sokaklardan geçmemiz gerektiğini öğrendik; bir sandviç günü gün etmesini öğrendik.

Hani her şeyi evelallah 'kendi gayretimizle' öğrendik de, yirmisekiz milyon vatanla birlikte «Özel sektör» sayılmamızla, dilersek hepimizin birer fabrikatör olabileceğimizi, Başbakanımızdan öğrendik. Daha doğrusu komşudan ödünç aldığı gazeteden durumu eşim öğrenmiş, nüfus memurluğundan elimize geçen net beşyüz doksan liralık maaştan borçların bir kısmını verdikten sonra, bize kalan yetmişbeş lira ile ne yapacağımızı düşünürken:

— Ayol aklına bir şey gelmiyorsa, o parayla fabrikatörlük yap, demez mi?

Tam ağızdan kötü bir lâf çıkmak üzereyken gazeteyi gösterdi de, yumuşadım. Büyük adamlar hesap-sız kitapsız konuşmayacaklarına göre, demeç sahibinin elbette bir bildiği vardı. Karı koca başladık düşünmeye... Ben diyorum:

— Elimizde kalan bu yetmişbeş lira ile divana bir örtülük alalım.

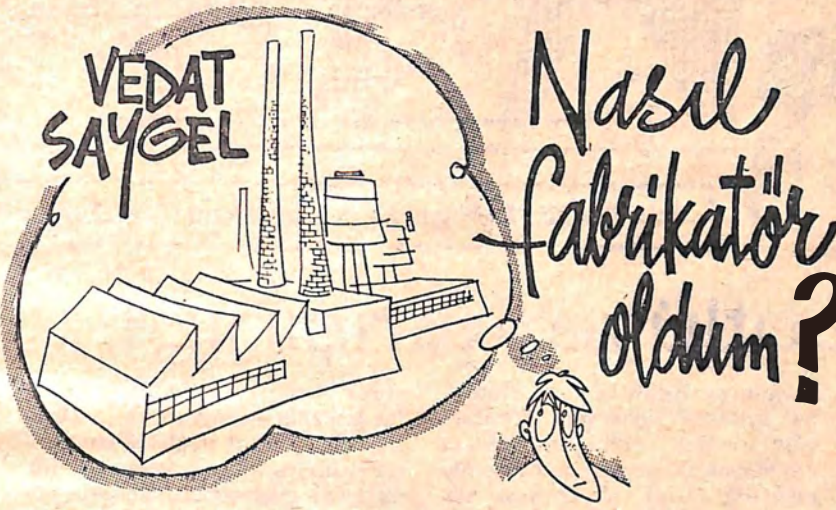
Eşim diyor:

— Örtüyü gelecek ay alırız. Bu ay arttırdığımız parayla bir fabrika kuralım.

— Yahü insan seyyar köftçilik yapmaya kalksa, bu parayla köfte mangalı alamaz!

Namazını yarıda bırakan annem, eşime:

— Boşuna nefes tüketme kızım, dedi. Rahmetli babası da dik kafalının biriydi. Ben ne zaman, «Yahu şu işlerini düzeltsen de. kiramızı olsun vaktinde versek. Ayın yirmisi olmuyor mu, ev sahibinin hayali rüyalarına giriyor vallahi!» desem iş-

siz kalır, günden güne borçlarımız çoğalırdı. Hovardalar gibi para yemeye alışmış bunlar. İyisi mi bırak kendi başına, ne hali varsa görsün!

Gürültüme koşup gelen kayınpeder her iki tarafı da dinledikten sonra:

— Aklını başına topla oğlum, dedi. Kırk paraya kırk düğüm atılması gereken bir devirdemiz. Bugün çok şükür elin ağağın tutuyor, kazanıyorsun. Yarın elden ayaktan düşersen kim bakar sana?... Divan örtümüz yokmuş. Varsın olmayıversin efendim. Kur önce fabrikayı, sonra yavaş yavaş divan örtüsü de alırsın, koltuk da...

— Yahü baba, para para dedikleri topu topu yetmişbeş liracık bir şey. Fabrikanın tabelasını yazmazlar bu parayla.

Köpürdü ihtiyar:

— Sen de yazana yazdırırsın efendim! Zamanın beş parası ile işe başlayan Dingilzadelerin nasıl milyoner olduklarını bilir misin sen?

— Bilmiyorum.

— Bak anlatayım.

Adamcağız bir anlatış anlattı, yarım saat sonra yetmişbeş liranın çok büyük bir para olduğuna, bir değil, istersek bir kaç fabrika bile kurabileceğimize ailece aklımız yat-tı.

Keşke yatmaz olsaydı, bu sefer de fabrikatörlüğü ilyice benimseyeyim mi? Fikrimi açıkladığım bir arkadaş:

— Neden olmasın? dedi. Bu vatanın temelini atan atalarımız, kendi rahatlıklarını mı düşünmüşler? Yoo... «Torunlarımız, hattâ çocuklarımızın torunları rahat yaşasın» demişler. Şimdi senin ayda arttıracığın yetmişbeş liralara, kuracağın sanayiini tohumu olacak. Çocukların geliştirecek, torunların meyvesini yiyecek.

Bir başkası:

— Tebrik ederim, dedi. Yalnız bütün sanayi dallarını incele, en karlısına yatırım yap.

Daha bir başkası:

— Piyasanın günden güne değişti-

ğini düşün, parayı bankalarda hapsedme, dedi. Arttırdığın parayı, kuracağın tesise harca. Diyelim bir makine alacaksın da paran yetmiyor. Makineyi bütünüyle alman şart değil ya... Bu ay bir parçasını alırsın, gelecek ay başka bir parçasını alırsın, günün birinde koskoca bir makineye sahip olursun.

Dostların verdiği öğütler kafamda, dairede ayrı düşünüyorum, evde ayrı düşünüyorum:

— Hafif sanayie mi yatırım yap-sam, ağır sanayie mi?

Sonra başlıyorum hesaplara:

— Yaş 37... 23 yıl daha yaşasam, ayda yetmişbeş liradan 20.700 liralık bir sermayemiz olur. Oğlan basar 22 yaşına... 38 yıl da o yaşasa?... Bir 38 yıl da torun için koy, benimki dahil toplam 99 yıl eder. Ayda yetmişbeş liradan, 89.100 liralık bir sermaye...

Kayınpeder:

— Gördün mü? dedi. Sermaye miktarı belli oldu. Şimdi parana göre bir iş düşün bakalım. Kartal taraflarında bir kumaş fabrikası kur-san...

Tam kurmak üzereyken tanıdık bir komisyoncu:

— Seksen bin peşinle bir arsa uydururuz, dedi. Paranız tamam mı?

— Biraz eksikliği var.

— Eksikliği ne kadar?

— Eh, şöyle böyle 79.925 liracık kadar...

Herifin bozulmasını önleyen kayınpeder:

— Zaten hemen alacak değiliz canım. Diyerek durumu kurtardı. Daha ucuz bir şey bulursak düşünürüz.

Adamı savınca bana:

— Arsalar çok pahalı, dedi. Anlaşılan sermaye yalnız arsaya yetmeyecek.

— Peki n'apalım?

— Torununun oğluyla, torununun torununu da sermayeye katalım.

Her kazancın bir yorgunluğu vardır. Bir hafta uykusuz kalıp bizim olmayan torunun müdürvetini de hesaba kattıktan sonra sermayemiz 157.500 lirayı bulmuş, bendeniz nüfus memuru Hasan efendi, tam bir

fabrikatör olmuştum. Kafamda kuracağım tekstil fabrikasının hesapları, çantamda fabrikanın planları, profesyonel bir iş adamı gibi daireden herkesten önce çıkıyorum, daireye herkesten sonra gidiyorum. Gider gitmez de nüfus kayıt kütüklerini bir kenara itip, bizim fabrikayı kurmaya başlıyorum. Fakat rahat bırakmazlar ki insanı... Kimi:

— Yeni doğan çocuğuma nüfus istiyorum, diye dikilir başıma, kimi:

— Yeni ölen çocuğumun kayıttan düşürülmesini istiyorum, diye...

İki kere müdür çağırıp odasına. Oysa elimdeki ilk yetmişbeş lira ile kuracağım dokuma fabrikasına, tezgâhlar için bir mekik mi alayım; yoksa parayı ithalat kotasına mı yatırıyım diye düşünüyordum o sıra. Kalktım gittim.

Son günlerde vatandaşlar sizden çok şikâyet ediyorlar Hasan efendi, dedi müdür.

Aaa! Edepsizliğin bu kadarna göz yumamazdım doğrusu. Bana bu sözleri söyleyen bir müdür de olsa, hiç bir müdür 175 yıl sonra fabrikatör olacak bir büyük iş adamına olur olmaz çıkışlar yapamazdı. Gene efendiliği bırakmayıp, sordum:

— Şikâyetleri nedenmiş acaba?

— Yirmi yıllık bir ölüyü askere göndermek için sağ göstermişsiniz, yirmi ikilik bir genç kıza da sebez öldürmüşsünüz!

— Olabilir efendim, dedim.

Fırladı yerinden:

— Nasıl olabilmiş efendim? Devlet size bu maaş sebez adam öldürmeniz için mi veriyor?

Hesap makinesine dönen kafamda hemen bir hesap yaptım: Şu memuriyeti bıraksam, sermayeden ne ek-silir? 20.700... Ne kalır geriye? 136.300 lira! Bir tezgâh eksik alıverirdik fabrikaya!

Beyefendi, dedim. Kimse kimseyi sebez öldürmez. Bir ölüyü askere göndermişsek, devlet gücünü takviye etmeyi düşünmüştük. Bir genç kıza öldürmüşsek, bunca şahsî işlerimizden zaman ayırıp, bir damat adayının başının yanmasını önlemişti.

Sözüm biter bitmez de, bir devlet memurunun özel sektörde görev almasının kurallara aykırı düştüğü gerekçesiyle bastım istifayı. Ayda yetmişbeş lira arttıracacağın diye bunca insanın ağız kokusu çekilmez doğrusu.

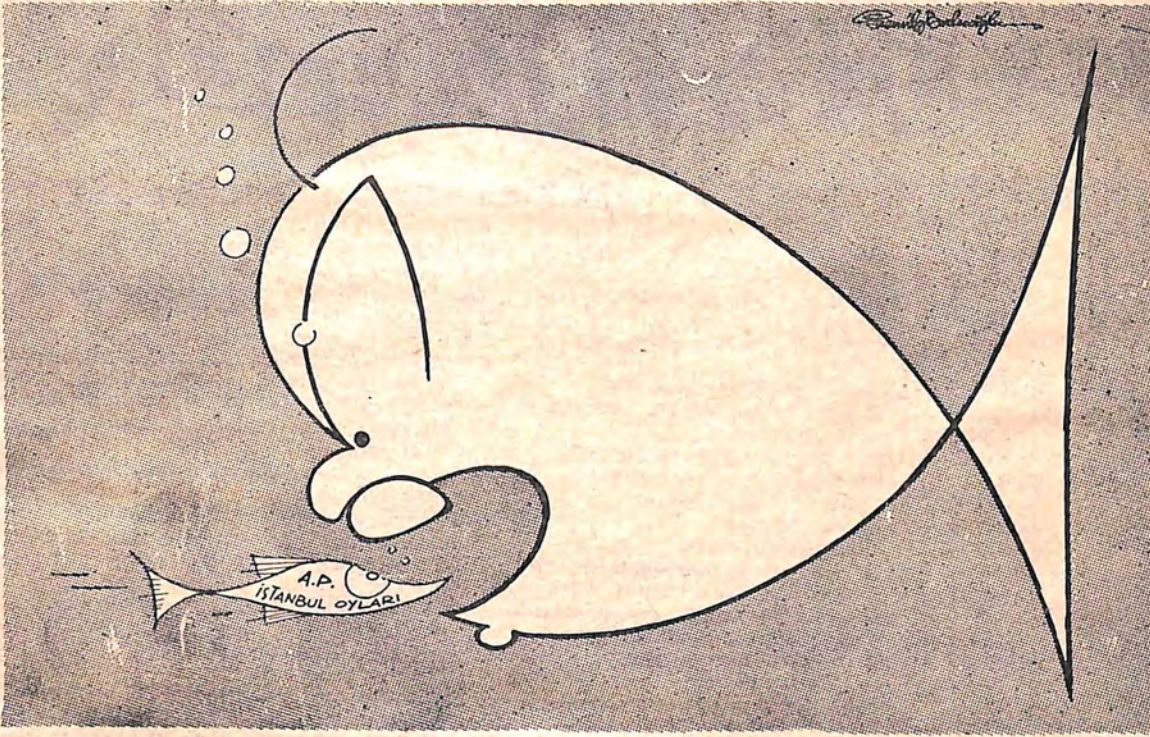
Şimdi bir yandan bizim oğlanı büyütmeye çalışıyoruz, bir yandan elimizdeki yetmişbeş lira ile ithal kotasından dokuma fabrikası için yedek parça lisansı çıkartmaya uğraşıyoruz. Hele oğlan büyüyüp bir işe girsin, evlensin bize bir torun versin; torun büyüsün evlensin önce evlât, sonra bir torun versin; ardından o torunun çocuğu ile torunu gelsin; bir aksilik çıkmazsa ayda yetmişbeş liradan 136.800 lira bir araya gelsin, 175 yıl sonra fabrikayı kuralım da, bizim müdür payladığı adamın aslında ne büyük bir değer olduğunu utanarak görsün!

Vedat SAYGEL

— C.H.P.'nin itirazı üzerine A.P.'nin oyları iptal edildi. —

NECDET UĞUR — Uğurlar olsun!

BALIKLAMA!

JYİCE hatırladığım ilk lâflar dadımın ninnisinin sözleridir:

«Dan dini dan dini dasdana,
Danalar girmiş bostana.
Kov bostancı danayı,
Yemesin lâhanayı.»

Kafamın uykuya direnişinin sisleri içinde o bostan tablosu kâbuslaşır, orta yerde bütün e-nayiliğiyle âciz ve savunmasız duran kocaman bir lâhanaya kazma kadar dana dişleri uzanır, ne tarafa koşacağını şaşırılmış bir bostancı da alı al moru mor sağa sola hamle ederek arsız danaları kovmağa çalışırdı.

Ama kaçmazdı danalar. Adamcağız soluk soluğa ne kadar koşarsa koşsun, onlar kıydan köşeden yine lâhanaya yanaşır, keyifle böğürerek, yalanarak, sırtarak yaprakları hatır hutur gövdeye indirirlerdi.

Ömrüm boyunca pek sık gördüğüm talan manzaralarını seyrederken hep o dişlenen lâhana yapraklarının çatırtısını duyar gibi olmuşumdur.

Gelgelelim nasıl renk körlüğü diye bir görüş bozukluğu varsa, insanların dana cinsinden hayvanları farketmesini engelleyen bir başka çeşit körlük de var galiba.

Zira, bakıyorsunuz, azgın koca-baş hayvan sürüleri tarlalara dalmuş, sap bırakmamacasına her şeyi silip süpürüyorlar. Siz «Bre aman, şu musibet hayvanları def edecek bir bostancı yok mu?» diye paralandıkça bazı kimseler beşüş çehrelerle ufuklara göz gezdirip gülüyorlar:

— Hani yahu, ne hayvanı? Biz öyle bir şey görmüyoruz!

Fıkralarını okuyabildiğim nâdir sağıcı yazarlarımızdan biri geçenlerde «sömürü» kelimesini ele almış, Ahmet Vefik Paşa'nın Lehce-i Osmanî adlı lügatında «sömürmek» karşılığını şöyle verdiğini anlatıyordu:

«Öküz gibi burnuyla iterek yalayıp, silip bitirmek, tekmiil yemek, bütün içmek.»

Nur içinde yatsın, sömürmenin

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Kuyruk Kopmasın Diye!..

#

kelime anlamını pek güzel belirtmiş Ahmet Vefik Paşa.

Ancak sağıcı üstadımız sömürme fiilinin örneklerini görmekte güçlük çekiyormuş.

— Ne zaman biri sömürölme lâfı etse gözüm öküzü arar, diyor.

Hiç öyle bir şey çarpmıyormuş gözüne.

Düşündüm, açayım telefonu, kendisinden rica edeyim:

— Beyefendi, bana lütfen bir kaç saatinizi verin, İstanbul'un bazı otlaklarını birlikte gezip en iri öküzleri yakından görelim. Hangisinin neleri burnuyla iterek yaladığını, hangisinin her şeyi nasıl silip bitirdiğini bir bir anlatabayım.

Sonra koskoca bir Bâbüâli pîrine o yaştan sonra sığır eğitimi yaptırmaya kalkmanın yakışıklılığını farkedip vazgeçtim.

Zaten görme fiili gözde değil, beyinde olur. Kafa görmedikten sonra, renk körüne «İlle şu renkleri gör» demek ne kadar boşsa dana körüne danaları görmesi için ısrar etmek de o kadar faydasızdır.

Hos, durumu pek iyi gördüğü halde kocabaşlardan yana çıkarlar da eksik değil ya. Onlar sayısız derelerden su getirerek buldukları zoraki formüllerle şöyle bir ninnide topluyorlar:

«Dan dini dan dini dasdana... Danalar girsın bostana... Sakın

kovma danayı bostancı: Bırak yesin lâhanayı.

Çünkü lâhanalar danalar tarafından yendikçe çoğalır, gelişir, serpilir.

Neden dersiniz, lâhanaya dana gübresi birebirdir de ondan. Öküz gübresi daha da iyidir.

Bir uçlarından lâhana girdikçe danalar gürbüzleşip öküzleşir, öteki uçlarından çıkan gübre gitgide bollaşır, gübre bollaşınca da lâhanalar büsbütün serpilir.

Yâni danalar lâhanalara, lâhanalar da danalara gırıp çıktıkça birbirlerini geliştirirler; bostan da öyle kalkınır.

Her bostanda bir öküz yaratma formülünün hikmeti budur.

Dan dini dan dini dasdana... Girsın danalar bostana... Kovma bostancı danayı: Bırak yesin lâhanayı!»

Akıllı geçinen insanlar üstünde bile ekili olabilmektedir bu ninni; aralarında ille de uyumak isteyen kişiler varsa kendilerine «hararetle tavsiye» edilir.

Ancak başka bazı kişilerin de akıllarına bir takım sorular takılmakta, ninni ne kadar tatlı olursa olsun o sorularla uykuları kaçmaktadır:

— Ya bizim danaların iç organlarında bir bozukluk varsa, o yüzden yedikleri lâhanalara kıyasla pek az guvne veriyorlarsa?

— Ya o gübrelerin de çoğunu bizim bostandan esirgiyor, lâhanalarımızı guzelce yedikten sonra gidip uzak bostanları tezekliyorlarsa?

— Ya dünyada suni gübre diye bir şey çıkmışsa, başka bostanlar ondan yararlanarak hiç tezek rezilligine gömülmeden daha bol ve daha ucuz lâhana çıkarıyorlarsa, sonunda bizim bostan tekmiil batarsa?

O zaman da «İlle dana» diye tutturmağa devam edilecek mi?

Edilirse... Bana öyle geliyor ki tutturulan bostandan yana değil, danalardan yanadırlar.

Refik ERDURAN

— Alacağın olsun senin!

KARAGÖZ'ÜN KAPTANLIĞI

AZİZ NESİN

— 3 —

(I. Zenne Rock'n Roll yapmaya başlar, Dümençiyle Karagöz'ü de oynatır.)

I. ZENNE — Vay canım efendim, bitanem Karagöz'üm... Hiç evime gelmiyorsunuz...

KARAGÖZ — Evine mi? Kim bu kadın yahu?... Kocanın evde olmadığı zamanları bilmiyorum ki...

I. ZENNE — Kocam işte bu...

KARAGÖZ — Ay bu koca mı?... Sen koca mısın?

DÜMENÇİ — Sayenizde koca sayılırım.

KARAGÖZ — Hadi ordan...

Sayemeymiş! Daha evinize bile gelmedim. Yahu, bu koca değil, koskoca be...

I. ZENNE — Ah canım Karagöz'üm...

KARAGÖZ — Emret sultanım...

I. ZENNE — Hayatım benim...

KARAGÖZ — Öl de öleyim yavrum...

I. ZENNE — Sen şu koskoca kocayı kaşkariko mu Kostariko mu, nedir, oraya gönder de seninle başbaşa kalalım.

KARAGÖZ — Gönderdim gitti...

DÜMENÇİ — Allah ömürler versin...

KARAGÖZ — Dur gitme... Sana ne iş vereceğiz?

DÜMENÇİ — Beni dümençi yapın... Çünkü ben, okulda da dümençiydim...

KARAGÖZ — İyi. Seni, Demokrasi gemisinin dümençisi yaptım.

I. ZENNE — Gelirken bana kürk getirmeyi sakın unutma, yoksa eve almam.

DÜMENÇİ — Sana listesini verdiklerimden başka, eve yabancı erkek almak yok...

I. ZENNE — Aşkolsun, ayol ben sana ihanet eder miyim? Sen ne dersen öylesini yaparım... Allasmarladık...

KARAGÖZ — Güle güle... Herifi sav da gel...

(Zenne ile Dümençi giderler. Şarkı ile Hârika Çocuk gelir.)

Ey sevgili annem, ağla arkamdan,
Yolcuyum gemiyle hakkımı helâl et.
Hiç umudum yoktur elden yardımdan,
Boğulur kalırsam sorup sual et!

HÂRIKA ÇOCUK — Amca!... Amca be!... Ben de imtihana geldim.

KARAGÖZ — Senin yaştın uymuyor, hadi bakalım...

HÂRIKA ÇOCUK — Ama Karagöz amca, ben hârika çocuğum...

KARAGÖZ — Nerden belli?

HÂRIKA ÇOCUK — Ne istersen sor, bilirim...

KARAGÖZ — Peki, öyleyse, söyle bakalım... Senin babanın adı ne?

H. ÇOCUK — Aaa, o kadar zor sorma ama... O nu sen de bilmezsin ki... Kim senin baban, biliyor musun?

KARAGÖZ — Sus ulan...

H. ÇOCUK — Karagöz amca, ben de senin gibi Barbaros'un torunuyum.

KARAGÖZ — Kim söyledi?

H. ÇOCUK — Okulda öğretmenimiz sınıftaki bütün çocuklara, Barbaros'un çocukları, dedi.

KARAGÖZ — E, ne olacak?

H. ÇOCUK — Sen de Barbaros'un çocuğusun, ben de... Yani akrabayız... Artık beni gör, zarıma bak Karagöz amca...

KARAGÖZ — Peki ulan, seni de tayfa aldım. Çabuk kaleme git, kaydını yaptır da sonra sünet etsinler. Yolda gemi batarsa, tahtalı köye müslüman gidersin de şehit olursun...

H. ÇOCUK — Yaşsa be Karagöz amca...

(Hârika Çocuk gider, tvist oynayarak hostes gelir.)

HOSTES — Karagöz Kaptan siz misiniz?

KARAGÖZ — Benim canım... Bir emriniz mi vardı sultanım?

HOSTES — İmtihan için gelmiştim de...

KARAGÖZ — İmtihana ne hacet güzelim, yüksek kültürünüz her yerinizden açığa çıkmış, görünüyor.

HOSTES — Diplomamı çıkarayım mı?

KARAGÖZ — Aman kurban olayım, çıkarma... Görünce dayanmam.

HOSTES — İyihal kâğıdımı göstereyim mi?

KARAGÖZ — Aman ayağımı öpeyim yavrum, istemez... Mal meydanda, görünüyor...

HOSTES — Beni aldınız mı?

KARAGÖZ — Aldım kabul ettim.

HOSTES — Peki, beni ne yapacaksınız gemide?

KARAGÖZ — Sen ne istersen... Umum Müdüre söylerim, istersen seni kaptan yapsın, istersen çarkçı yapsın, istersen makinist yapsın...

HOSTES — Hayır, beni hostes yapsın... Ben zaten eskiden de hostestim.

KARAGÖZ — Başlıştıne...

HOSTES — Teşekkür ederim... Hoşça kalın...

KARAGÖZ — Güle güle sultanım efendim...

(Hostes gider, Kaptan gelir.)

KAPTAN — İmtihan için geldim efendim.

KARAGÖZ — Kadromuz doldu.

KAPTAN — Ama ben İngiltere'de yüksek denizcilik okulundan mezunum.

KARAGÖZ — O zaman hiç olmaz...

KAPTAN — Neden?

KARAGÖZ — Yahu bizim içimizde, denizi görmemişler bile var... Sen şimdi aramıza girer, dalgamıza taş atarsın, bizi bozum edersin...

KAPTAN — Ama ben Norveç gemilerinde birinci kaptandım.

KARAGÖZ — Benim canım... Bir emriniz mi vardı sultanım?

HOSTES — İmtihan için gelmiştim de...

KARAGÖZ — İmtihana ne hacet güzelim, yüksek kültürünüz her yerinizden açığa çıkmış, görünüyor.

HOSTES — Diplomamı çıkarayım mı?

KARAGÖZ — Aman kurban olayım, çıkarma... Görünce dayanmam.

HOSTES — İyihal kâğıdımı göstereyim mi?

KARAGÖZ — Aman ayağımı öpeyim yavrum, istemez... Mal meydanda, görünüyor...

HOSTES — Beni aldınız mı?

KARAGÖZ — Aldım kabul ettim.

HOSTES — Peki, beni ne yapacaksınız gemide?

KARAGÖZ — Sen ne istersen... Umum Müdüre söylerim, istersen seni kaptan yapsın, istersen çarkçı yapsın, istersen makinist yapsın...

HOSTES — Hayır, beni hostes yapsın... Ben zaten eskiden de hostestim.

KARAGÖZ — Başlıştıne...

HOSTES — Teşekkür ederim... Hoşça kalın...

KARAGÖZ — Güle güle sultanım efendim...

(Hostes gider, Kaptan gelir.)

KAPTAN — İmtihan için geldim efendim.

KARAGÖZ — Kadromuz doldu.

KAPTAN — Ama ben Norveç gemilerinde birinci kaptandım.

KARAGÖZ — Benim canım... Bir emriniz mi vardı sultanım?

HOSTES — İmtihan için gelmiştim de...

KARAGÖZ — İmtihana ne hacet güzelim, yüksek kültürünüz her yerinizden açığa çıkmış, görünüyor.

HOSTES — Diplomamı çıkarayım mı?

KARAGÖZ — Aman kurban olayım, çıkarma... Görünce dayanmam.

HOSTES — İyihal kâğıdımı göstereyim mi?

KARAGÖZ — Aman ayağımı öpeyim yavrum, istemez... Mal meydanda, görünüyor...

HOSTES — Beni aldınız mı?

KARAGÖZ — Aldım kabul ettim.

HOSTES — Peki, beni ne yapacaksınız gemide?

KARAGÖZ — Sen ne istersen... Umum Müdüre söylerim, istersen seni kaptan yapsın, istersen çarkçı yapsın, istersen makinist yapsın...

HOSTES — Hayır, beni hostes yapsın... Ben zaten eskiden de hostestim.

KARAGÖZ — Başlıştıne...

HOSTES — Teşekkür ederim... Hoşça kalın...

KARAGÖZ — Güle güle sultanım efendim...

(Hostes gider, Kaptan gelir.)

KAPTAN — İmtihan için geldim efendim.

KARAGÖZ — Kadromuz doldu.

KAPTAN — Ama ben Norveç gemilerinde birinci kaptandım.

KARAGÖZ — Benim canım... Bir emriniz mi vardı sultanım?

HOSTES — İmtihan için gelmiştim de...

KARAGÖZ — İmtihana ne hacet güzelim, yüksek kültürünüz her yerinizden açığa çıkmış, görünüyor.

HOSTES — Diplomamı çıkarayım mı?

KARAGÖZ — Aman kurban olayım, çıkarma... Görünce dayanmam.

HOSTES — İyihal kâğıdımı göstereyim mi?

KARAGÖZ — Aman ayağımı öpeyim yavrum, istemez... Mal meydanda, görünüyor...

HOSTES — Beni aldınız mı?

KARAGÖZ — Aldım kabul ettim.

HOSTES — Peki, beni ne yapacaksınız gemide?

KARAGÖZ — Sen ne istersen... Umum Müdüre söylerim, istersen seni kaptan yapsın, istersen çarkçı yapsın, istersen makinist yapsın...

HOSTES — Hayır, beni hostes yapsın... Ben zaten eskiden de hostestim.

KARAGÖZ — Başlıştıne...

HOSTES — Teşekkür ederim... Hoşça kalın...

KARAGÖZ — Güle güle sultanım efendim...

KARAGÖZ — Geç onları sen... Tavsiye kartın var mı?

KAPTAN — Diplomam var, bonservisim var...

KARAGÖZ — Öyle şeyler burda geçmiyor.

KAPTAN — Neden?

KARAGÖZ — Sahteleri öyle arttı ki, hangisi sahte, hangisi gerçek anlaşılamadığından, hükümet hepsini iptal etti... İmzalı tavsiye kartın varsa getir, seni Demokrasi gemisine çırmacı yapayım.

KAPTAN — Ama ben İngilizce, Almanca, Fransızca bilirim...

KARAGÖZ — Haaa... Senden memleket, millet yararlanmalı... Madem öyle, seni Çemişgezek, Devlet Sinek Kâğıdı Fabrikasına muhasebeci muavini yaptım... O kadar diplomam var, yalık, aç kalma bari... Hemen işinin başına git, geç kalırsan, kuruna göre mahkûm olursun ha... Hadi durma, bas!

(Kaptan gider.)

U. MÜDÜR — Hacıvat Çelebi, size teşekkür ederim.

HACİVAT — Aman efendim, bir hizmetim olduysa ne mutlu bana...

U. MÜDÜR — Bana gönderdiğiniz Karagöz Kaptan'dan çok memnunuz. Karada gayet iyi bir kaptan, bakalım denizde de kaptanlık yapabilirse aşkolsun...

KARAGÖZ (Pencereden) — Denizde başım döner, gözüm kararır, midem bulanır.

HACİVAT — Efendim, deniz tutmasa, yüzmesini bilse, biraz da gemi kullanabilse fena kaptan sayılmaz.

KARAGÖZ (Pencereden) — Ulan Hacıvacav, ben sana gösteririm.

U. MÜDÜR — Siz hazırlığınızı yaptınız mı? Nerede geçit resmi başlayacak, ondan sonra Karagöz Kaptan nutuk verecek, heyet yola çıkacak... Ben, Karagöz Kaptan'ın nutkunu dinlemeye Küsteri meydanına gidiyorum.

HACİVAT — Ben de yol hazırlığı yapayım... Güle güle efendim.

HACİVAT'IN KARISI (İçerden) — Bana bak ayol... O senin gideceğin Kaşkariko memleketinde...

HACİVAT — Kaşkariko değil, Kostarika...

HACİVAT'IN KARISI — Her ne karın ağrısıysa... İşte orda, kocaları baştan çıkaran artiz karılar varmış, sakın onlarla fingerdeşeyim deme...

HACİVAT — Aman karıcığım, ben senin üzerine hiç gül koklar mıyım... Ben gidip de Karagöz Kaptan'ı göreyim, bakalım bana Demokrasi gemisinde ne iş verecek...

(Karagöz'le karısı evde kavga etmektedirler. Sesleri içerden gelir.)

KARAGÖZ'ÜN KARISI — Huuu...

KARAGÖZ — Efendim...

KARAGÖZ'ÜN KARISI — Gelirken bana ordan beş on düzine naylon gecelik getir.

KARAGÖZ — Olur...

KARAGÖZ'ÜN KARISI — Huuu... Gelirken ordan bana on-onbeş düzine naylon sabahlık getir.

KARAGÖZ — Olur...

KARAGÖZ'ÜN KARISI — Huuu...

KARAGÖZ — Huuu...

K. KARISI — Gelirken bana ordan kırk-elli tane naylon külot al...

KARAGÖZ — Bak onu getiremem.

K. KARISI — Neden?

KARAGÖZ — Naylon külot, alıştırmıştım senin orana, durmaz da ondan...

K. KARISI — Huuu... Gelirken bana ordan...

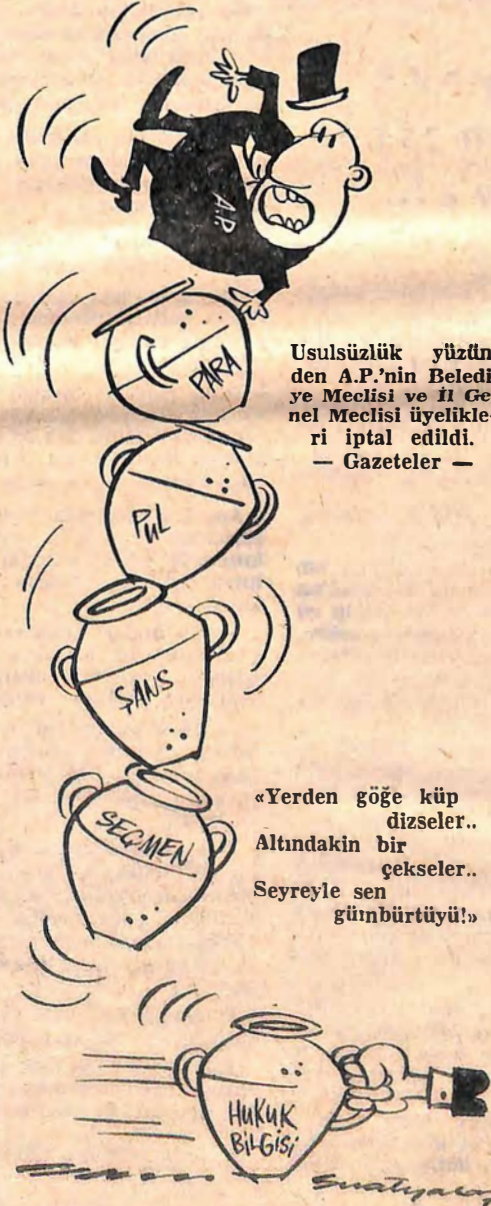
KARAGÖZ — Ulan çamasırcı dükkânı mı açacaksın be?...

K. KARISI — Burda satarız da zengin oluruz... Huuu...

KARAGÖZ — Huuu... Ne var yine?

K. KARISI — Huuu... Gelirken bana ordan beş-on kırık dört-beş otomobil getir.

KARAGÖZ — Gemi batırtaçak karı... Ulan o kadar kaçak eşyayı nasıl saklarım?

Usulsüzlük yüzünden A.P.'nin Belediye Meclisi ve II. Genel Meclisi üyelikleri iptal edildi.
— Gazeteler —

«Yerden göğe küp dizseler..
Altındaki bir çekseler..
Seyreyle sen günbürtüyü!»

H ANİ, binasından büyük tabelâsı vardır, üzerinde PTT yazar... Zavallı binacık, kısılp kalmıştır bucağın bir köşesine... Döktük boyası, solmuş badanası ve kocaman tabelâlarıyla belli olur bu cackların PTT merkezleri... İçeriye girersiniz, uzun bir bölmenin arkasında yaşamaktan değil, dünyasından usanmış, sakallı bir memur bulursunuz... Telefoncudur, telgrafçudur, havaledir, kolicidir, mektupçudur, hattâ dağıtıcıdır... Kaybolmuştur vazallı hesapların, kitapların, mektupların, kolilerin arasında... Yıldan yıla alınan radyo paralarını toplamak da, bu adamcağızların görevidir...

Ama, onları hiçbir şey yıldırma, bağlı oldukları merkezin telefon santralindeki memur veya memurenin yıldıracağı kadar...

Geçenlerde böyle bir bucak merkezinden Aydın'a telefon etmek zorunda kaldım. İçeriye girdiğimde memur, helva ekmek yiyordu. Ağzını sildikten sonra:

— Buyrun efendim, bir şey mi istediniz? diye sordu.
— Telefon edecektim, dedim.
— Şehirler arası mı?
— Evet.
— Nereye?
— Aydın'a...

Adamcağızın yüzünde bir can sıkıntısı belirir:

— Arayalım efendim, dedi.

Arayacağım numarayı sordu, bir kâğıda yazdı ve telefonun ahizesini kaldırdı:

— Alo merkez, alo merkez, alo merkez!...

Neden sonra karşı taraf —hı— dedi ki, başladı bizimki numarayı yazdırmağa...

Ben, bizim şehirler arası telefonlarımızın ne şekilde çalıştığını bildiğim için, oturdum bir köşeye, gazetemdeki dört makaleyi sindire sindire okudum. Gazetemi katlayıp cebime koyar koymaz, memur kendi gazetesini uzattı:

— Buyrun beyim!
— Teşekkür ederim.

O gazetenin de dört makalesini sindire sindire okuduktan sonra, bulmacasını bile çözdüm. Gazeteyi katlayıp memura uzatırken:

— Acaba bir sorsanız, dedim.

— Vallahi beyim, merkezdeki santalcıyı hiç kızdırmağa gelmez, sonra inat için geç bağlar, dedi ve çekmecesinden şöyle üçyüz sayfalık koca bir roman uzattı:

— Okuyun beyim!... Ebumüslim, Battalgazi, Hazreti Ali hikâyeleri, hepsi bir arada...

Başladım kitabın ilk başındaki hikâyeyi okumağa... Birinci hikâye, ikinci hikâye, üçüncü hikâye... Ulan aman, neymiş be şu Battalgazi? İnsan değil, bir kuvvet, bir kahramanlık timsali... Kaçınıcı hikâyeyi bilmiyorum, yorulmuşum. Memura:

— Acaba? dedim.
— Vallahi kızdırmasak, dedi.
— Sıramızı soralım.
— Sorsak mı acaba? Ya kızsarsa? Telefonu korka korka açtı:
— Alo, kardeşim bizim Aydın'ımız?

Aman Allah, nerdeyse telefonun ahıcısı patlayacak:

— Boş mu duruyoruz? Patladınız mı, öldünüz mü, yandınız mı, tutuşunuz mu?

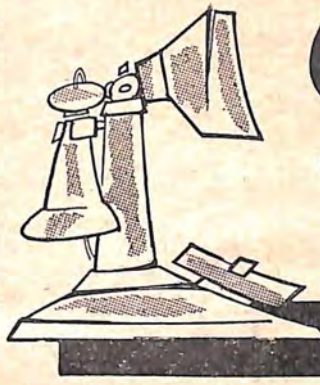
— Kapa kapa, dedim.
— Şimdi suratına kaparsam bütün kızar...

— Ulan, uyuyor mu sanıyorsunuz bizi? Ne sanıyorsun ulan sen kendini? Gel buraya otur da santralin başına, anla hanyayı Konya'yı, görürsün o zaman bu işin boyacı küpü olmadığını...

— Kapadı mı? diye sordum.
— Çok şükür kapadı, dedi. Bugün yine az bağırıp çağırdı.

Dayan, Hayber Kalesine!... Dayan ya Hazreti Aliiii!...

Velhasıl biz, Yahudilerin elinden Hayber kalesini aldıktan sonra, telefon nazlı nazlı çaldı. Memur:

ŞEHİRLER ARASI

MUZAFFER İZGÜ

— Aman çabuk geç kabineye, bağlamış, dedi.

Koştum kabineye:

— Alo, sen misin Mustafa?

Telefondaki ses:

— Ne Misdafası ula? dedi.

— Yahu Mustafa yok mu orada?

— Ula ne Misdafası, zerhoş musun sen?

— Yahu kardeşim, neresi orası?

— Burası gazbimal Bekir'in tükânı. Ben de gazbimal Bekir. Orası neresi?

— Kardeşim yanlışlık olmuş, ben Aydın'daki arkadaşımı arıyordum.

— Ne, Aydın'daki arkadaşını mı?

— Evet...

— Ula burası Turgutlu!

Kafamı çıkardım kabineden. Memura:

— Turgutlu'yu bağlamışlar, dedim.

— Aman kardeşim ben muhatap olmayayım merkezdeki santrale.

Santral, yanlış bağlamışsınız, deyin.

Kabinenin kapısını kapadım:

— Alo santral, alo santral!...

— Ula ne santireli, ben Bekir, gazbimal Bekir...

— Bekir efendi, sen çekil aradan!

— Ula, esas sen çekil de ben dorgu dürüs Isdanbıl'nan konuşsam.

— Bekir efendi kardeşim, burası İstanbul değil ki, Şamama...

— Sen get hamama, ula!

— Şamama kardeşim, hamama değil.

Araya bir kadın sesi karıştı:

— Evet veriyorum efendim... Manisa'nız hazır!... Alo Manisa!...

— Kardeşim şey, burası Şamama!...

Kadın sesi:

— Manisa hazır, dedi yine.

Bekir efendi patladı oradan:

— Şincik de garî taklidi mi yapisen ula, başlarım şimdi senin Manisa'ndan ha!... Alo Isdanbıl!...

Araya, kalın bir erkek sesi irdi:

— Sen misin Bahri?

— Alo, ben Haydar'ım.

— Ula bu Behri de kim, şimdi de Behri mi oldun?

— Ben Bahri değil, Kadri'yim...

— Ula vallah çatdık, gaybetsek ha!... Bi Behri oluyo, bi Haydar oluyo... Alo, Isdanbıl mı ora?

— Manisa!...

— Ula vallah ederim senin ağzına ha!...

Araya girdim:

— Kadri bey!...

— Ula Gadri deel, Bekir benim isimim.

— Sana demedim Bekir efendi.

— Alo, burası Torbalı, ben Kadri.

Kafamı çıkardım yine kabineden:

— Karman çorman oldu, dedim.

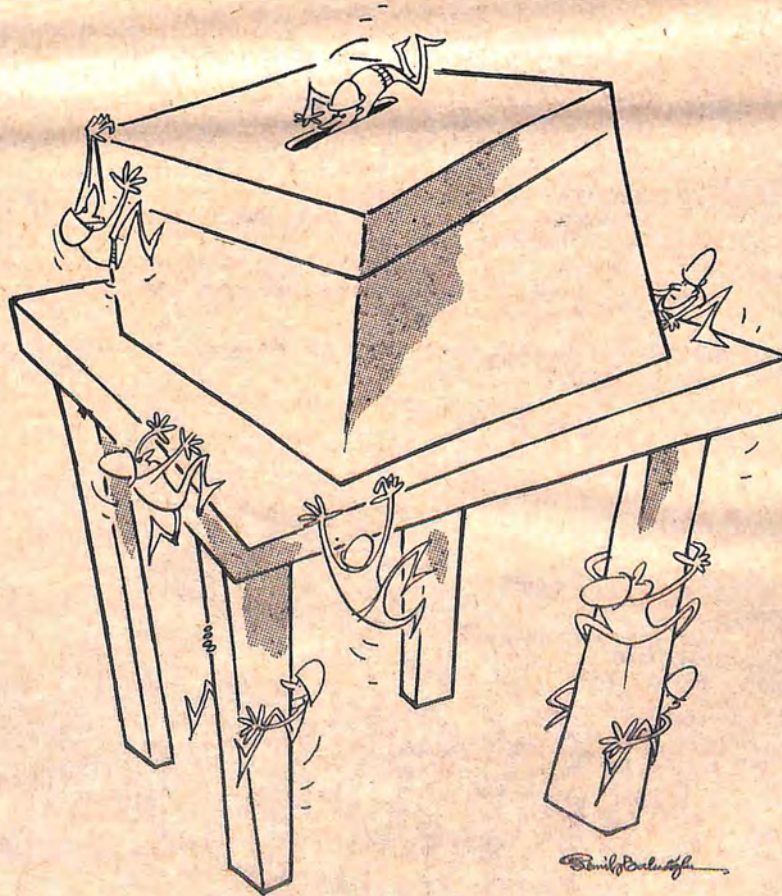
Memur:

— Santralı ara, santralı, dedi.

— Alo santral!...

— Isdanbıl mı ora? Gardeşim n'ol-

— C.K.M.P. komando kursu açıyor. —

Yazısız

du bizim cövüzler? Cövüz gönderin diye size tel furmadık mı?

Hop, bu sefer araya ince sesli bir erkek karıştı:

— Alo, Denizli mi?

— Ne denizi ula, cövüz cövüz...

Derinden bir ses duyuldu:

— Ben Bahri!...

Bayağı sevindim, Kadri kimse, onun aradığı adam ortaya çıktı diye.

— Alo, ben Bahri... Kadri âbi, neredesin Kadri âbi?

Haydi, bâri şu adamcağızlar rahat rahat konuşsalar, sanki santral-mışım gibi bağurdım:

— Kadri efendi, Bahri efendi ha-

zır!...

— Aloo, Isdanbıl mı ora?

— Ben Bahri, Bahri!...

— Ula n'oldi cövüzler?

— Ne cövüzü?

— Ula cövüz, nah gabıklı cövüz işte...

— Cövüz mövüz yok burda!...

— Eee, tel furduk almadınız mı?

— Kimi vurdular?

— Ula gafam poziliy ha... Kimsin ula sen?

— Ben Bahri...

— Çatdık gardeşim, çatdık... Çık ula sen aradan. Aloo Isdanbıl!...

— Yahu burası Denizli...

— Ula cövüz, ne denizi ayiogli a-

yi...

Başka bir ses:

— Alo Şamama!...

— Buyrun!...

— Konuşsanıza kardeşim, Aydın hazır!...

— Alo Mustafa!

— Mustafa biraz önce gitti.

— Sen kimsin?

— Şevket.

— Yahu kardeşim, Şevket falan yok orada. Neresi orası?

— Ödemiş. Burası matbaası Mus-

tafa'nın dükkânı.

— Yanlış kardeşim, yanlış... Alo santral!...

İnce bir kadın sesi:

— Bitti mi?

— Bitmedi...

— Ayrılmayın, Nazilli'yi bağlıyo-

rum.

— Yahu hanımefendi, biz Aydın'ı...

— Nazilli hazır...

Bekir efendi yine çıktı ortaya. Ka-

rabatak gibi mübarek, bir batıp, bir çıkıyor:

— Alo, orası Isdanbıl mı?

— Yok Bekir efendi yok, Nazilli'y-

miş, dedim.

— Ula sen gene o Şamama'lı he-

rif misin yoğsa, ula gardeşim sen benim başıma belâ mısın ula, çık aradan!...

Çıktım...

— Aloo, bizim cövüzler noldi cö-

vüzler?

— Buyrun efendim, savcılık kale-

mi...

— Ula galem deel cövüz...

— Buyrun kalem!...

— Cövüz cövüz!...

Savcılık kalemindeki kâtip kızdı:

— Öküz sensin anladın mı, hay-

van, dedi.

— Ula öküz senin babandır geçi

oglu geçi... Ula ne gafası mermer a-

damsın sen be, cövüz cövüz diyom

sana. Vir sen tilafonu daha büyüğü-

ne...

— Savcı yemeğe gitti.

— Ula cövüznen savcının ne elâ-

kası var?

İnce bir erkek sesi:

— Alo, Denizli değil mi efendim?

diye sordu.

— Ula kaç kere diyecem, deniz

deel, cövüz cövüz... Cacığın cösi, o-

kizin ösi, valinin vösi, üzümün üsi,

zenzilenin zesi, ağnadın mı?

— Valli mi gelsin, zelzele mi oldu,

nerede?

— Hay Allah gürşunlara gelesen e

mi, ne valisi, ne zenzilesi ula? Is-

danbıl deel mi ora?

— Denizli...

— Gaz gafalı, daha bi cövüz dime-

sini örgenmemiş.

Bir ses:

— Alo Şamama, dedi.
Bekir efendi köpürdü:
— Ula bu Şamama da durup durup nirden çıkıy?
— Bekir efendi, dedim, sen çık aradan, beni arıyorlar.
— Ula niye çıham?
— Alo, Aydın hazır!...
— Alo, sen misin Mustafa?
— Ula hem Bekir efendi deyisen, hemi de Mısdafa deyisen, gafadan gontak mısın sen ula?
— Bekir efendi, çık kardeşim sen aradan, ben Aydın'la konuşuyorum.
— Aloo Isdanbıl...
— Buyrun, ben Mustafa!
— Ben de Bekir, cövüzler n'oldi?
— Alo Mustafa, sen o söylediğim şeyleri yarından sonra gönder!...
— Ula sen ne garışisen benim cövüzölme. Cövüzler hemen yarın gelecek. Tez elden yollayın ula cövüzleri... Aloo, ora Isdanbıl deel mi?
Bir ses daha karıştı:
— Ağbi, Beşiktaş maçı iki sıfır ağbi, fena oynadılar ağbi...
— Ula totoyi soran kim?
— Alo Mustafa, dedim.
— Tamam ağbi, anlatıyorum maçı...
— Kardeşim bırak maçı, sen hangi Mustafa'sın onu söyle!...
— Ben mi, ben hasta Mustafa!...
— Orası neresi?
— İzmir...
Telefonun ahizesini yerine bıraktığımda Bekir efendi:
— Hasde Mıs dafa'yımış, tez gündən geber inşallah, diye bağırıyordu.
Dışarı çıktığımda karanlık basmıştı...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

YEDİ

PAZARTESİ

Rapor

Bir kere daha milletçe anılarını dile getirdiğimiz şu günlerde, dünya sensiz kaldı diye üzülme Hocam. Senin «Ya tutarsa» diyerek Akşehir gölüne yoğurt mayası çalma işine, biz her alanda devam ediyoruz.

Yağ istihsalini çoğaltmak için «Ya tutarsa» deyip, zeytinyağına parafin katıyoruz.

İhracatı arttırmak için, kuru üzüme keçi gübresi çalıyoruz.

Susuzluğu gidermek için, Sular İdaresini basıp teneke çalıyoruz.

Depreme dayanıklı binalar yapmak için, malzemesinden çalıyoruz.

Seçim kazanmak için oy çalıyoruz.

Dünya bir garip kaldı diye üzülme yâni... Bir zamanlar dünyayı güldüren sadece sizmişsiniz, hamdolsun bugün binlerce kişi yiz!

SALI

Suçtur ama...

Gazetecilere, yıktırılan gecekonduyla ilgili bir demec veren İmar ve İskân Bakanı Men-teşeoğlu, «Gecekondu yapımı suçtur» demiş.

Elbette suçtur. Fakat kanımıza göre gecekonduyu yapan değil, bir oy için yapımına göz yumanlar suçludur!

ÇARŞAMBA

Mesaj

Azizim Ruben Asa, Ansızın kayboluşun bize oldu tasa. Jandarmaların elinden kaçtığın tez duyuldu. Polis, izini aramaya koyuldu. Pasaportu kimden aldığını öğrendik. Sora soruştura peşinden Ayvalık'a kadar geldik. Kiralık bir motorla Mıdilli'ye geçtiğini tesbit ettik. Fakat oradan sonra izini temelli kaybettik.

Yazın şu kavurucu sıcakında yollara düşüp perişan olmamızı istemiyorsan, bulunduğun yerden bize bir kart postalamanı rica ediyoruz. Zira amacımız seni yakalamak değil, bir vatandaş ola-

rak aç mısın, tok musun vallahi onu merak ediyoruz!
PERŞEMBE

Şap gibi!..

Uruguay Devlet Başkanı, bilimsel araştırmalara hizmet amacı ile kalbini bağışlamış.

Politikaya bulaşmış kişilerin bu gibi bağışları moda olup çıkarsa, bilim adamlarının çekcekleri var demektir. Zira bazı politikacılarda kalb bulmak, bilimsel araştırmalarda bulunmak kadar kolay olmasa gerek!

CUMA

Yol yapımı

Yüksek tirajlı bir sabah gazetesi, Belediye gizli tutulması kararlaştırılan Boğaz Köprüsü çevre yollarının geçeceği yerleri açıklarken, bir başka gazetenin okuyucu mektupları köşesinde, Kars'lı bir vatandaş sesleniyor: «Yolumuzu yapabilmemiz için yardım bekliyoruz.»

Anlasana canım, senin köyünün yolunu kim takar? Biz şimdi diğer vatandaşlarımızın, Boğaz çevre yolları sayesinde, yollarını bulmalarını temin ediyoruz!

GÜN

CUMARTESİ

Anlaşıldı

İlkokul öğretmenleriyle bir konuşma yapan Başbakan Demirel, «Öğretmenler milletin başının tacıdır» demiş.

«Öğretmenler köyden köye, kentten kente sürülüyor» diye her Tanrının günü avaz avaz bağırınlar utansın bundan!

Ne kıyılıyorlar, ne sürülüyorlar. İki günde bir yerlerinin değiştirildiğine bakılırsa, yetkililer bu «Başımızın taçlarına» münasip bir yer arıyorlar!

PAZAR

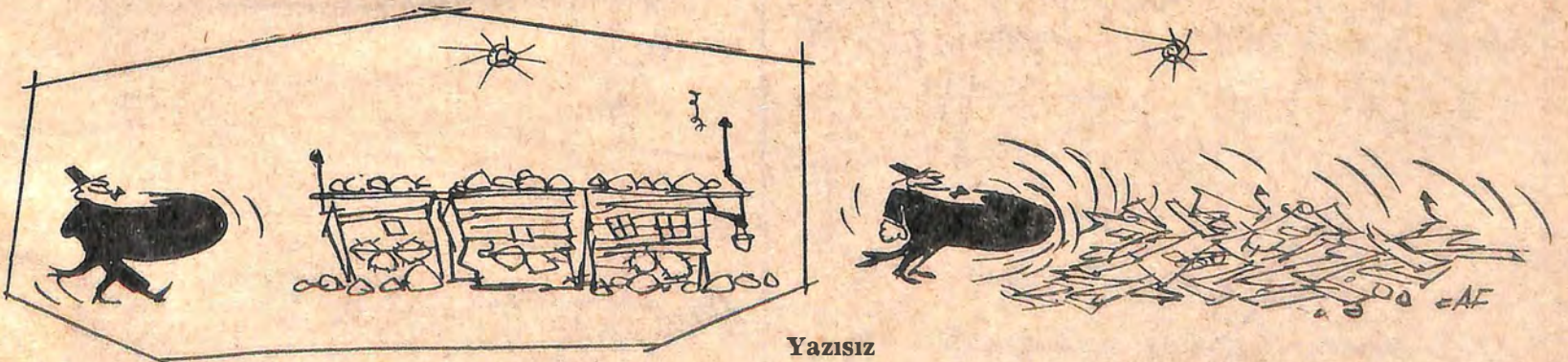
Sevindik doğrusu

Meclisten çıkan iki kazaya sevindik doğrusu.

Hayır hayır, yüreğiniz hoplamasın birden...

Hamdolsun ne tekmeler atıldı, ne yumruklar savruldu.

Yıllar süren bir mücadeleden sonra, Abana ve Bozkurt kaza oldu!

Yazısız

ANKARA

BEZASTA

Bu anlaşılmasa ad bir yeni buğday tohumunun adı. Rusya'dan alınmış. Bir'e yüz veriyormuş. Bakalım, buğdaydan, sümüksüklüboğeye dek her alanda fikir yürütebilecek güçte yazarlarımız, «Sonora 64» üzre döktürdükleri gibi yazı döktürebilecekler mi, bu «Bezasta» hakkında... Belki anlamı, ek'e kök'e falan bakılırsa: «Kalıntısız» dır... Belki bambaşka bir «şartlı» anlamdır. Ankara'daki en safalı günlerimin birini bu «Bezasta» ya borçluyum...

Baktım, plâj torbasında bir iki sapı duruyor. Kızım Fatma koparmış, pazar günü gezimizin hatırası olarak. Bezasta'nın saplarında dört tıkHz dizi buğday var. Alışık olduğumuz normal sapların üzerinde iki dizi...

İki ekimin arasında bir araba geçecek kadar yol vardı. Olmasa bile, cinsler o kadar değişti ki...

Biri, bütün başak edebiyatına uygundu, nârin, dalgalanmalı, baş eğmeli... Öbürü, Bezasta, kurumuş çalıya benziyordu. Rüzgârda kıpırdanmıyordu bile. Kısa saplıydı, bodur tatar atlarının kavlı bacaklarınca kısa... Yetişmek için, hiçbir «edebiyata» muhtaç değildi, «su edebiyatına» bile... Taras Bulba'yı gözümün önüne getirdim, bütün kaviliğiyle... Bu cins kavruk tarlaları yarmıştı atıyla her halde hisirdatarak!

Ankara'dan yirmi kilometre uzaktaydık. Ankara'nın etrafında neler var... Biz, Şeker Şirketinin dörtbin beşyüz hektarlık çiftliğindeydik. Fırtına öncesi bir güneş, tahammülümüzü yitiriyordu. Pancar tarlaları, buğday tarlaları, her iklimi sun'ı olarak sinesinde barındıran «ser» ler uzanıyordu alabildiğine, fabrika binaları, lojmanlar, gazinolar serpilmişti geniş sahaya.

Ve ben şu anda Amerika'da olan büyük ozan Fazıl Hüsnü Dağlarca'yı düşünüyordum...

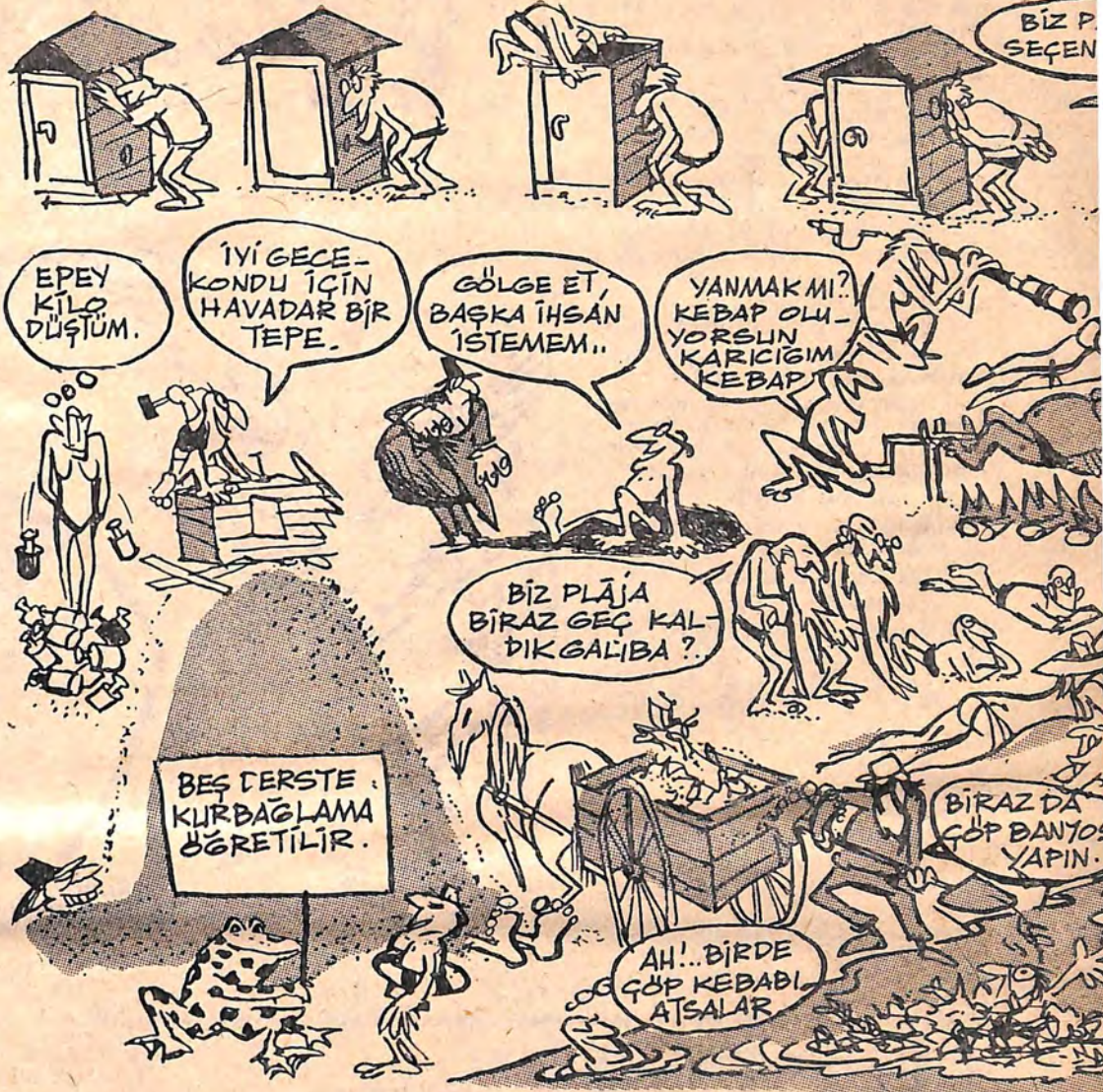
O DEMİŞTİ Kİ:

«Yazacağın romanı (roman yazmak niyetindeydim. Bunca badireyi bir kitaba aktarmalıydım tabii), önce beş sahifede yaz. Sonra elliye genişlet. Sonra beşyüz sahifeye yay...»

Ben de Türkiye'ye yayıyordum, onun sözlerini...

Bu Şeker Çiftliği, 4500 hektarlık ve organizasyon bakımından mükemmel yakındı, bir şirinlik havasındaydı üstelik. Yaşayanı yadırgatmıyordu...

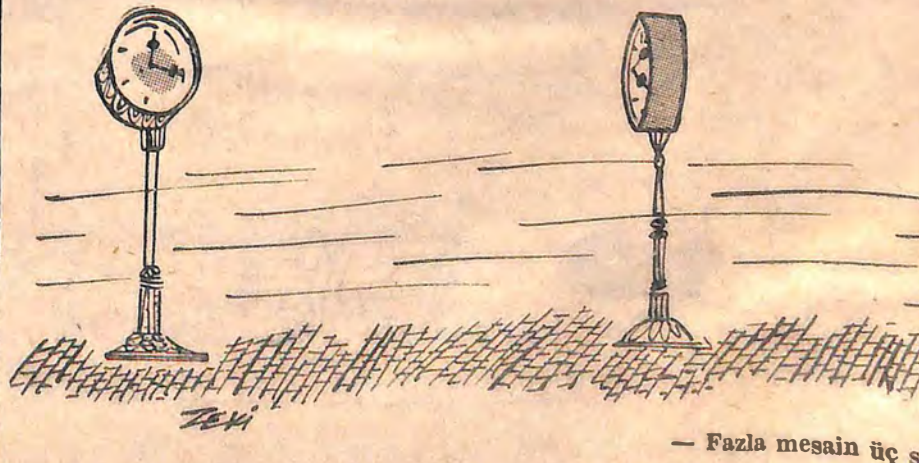
Bu 4500 hektarı, yazacağım romanca, 750.000 kilometre kareye yayıyordum, Akbabam... Peki, ne-

- İnsan burada çıplak bile denize girer...
- Neye yarar?.. Kimse yok ki!...

- Fazla sarhoş olursun rakıyı susuz yutma!
- Ustam bana dedi ki: «Harama hile katma!»
- Sapıtmak gitmez sana mevkiini unutma!
- Karşındakini bu hoş nasihatla çıldırtma!
- Bu seçimi kazandın, artık bir yıl işin iş,
- Bari (Maşallah!) de de şansımızı kurutma.
- Sigara paketinin arkasında notlar var?
- Onlar dilek listesi. Bakıp bakıp sırtıtma!
- Yapmayacağın işi ne diye vâdedersin?
- Bu bir politik taktik, yâni «Çamura yatma».
- Böyle davranışlara sahtekârlık denmez mi?
- Toplumda temel düstur: Aldanma ve aldatma.
- Sence kalkınmamızın çareleri nelerdir?
- Bizim aylıklara zam, memurları uyutma.
- «Rabbena, hep bana» mı, âlemin hakkı yok mu?

Fazla mesailer günde üç saat

— Fazla mesain üç saat

MEKTUBU

den o bunca dezorganizedydi?... Bunca terkedilmişti?... Bunca bakımsızdı?...

Arkadaşlardan biri omuz silkti:

«— Demek ki, 4.500 hektarlık adam bulunuyor bizde, daha fazlası için bulunmuyor» dedi... (Fikrin orasını paylaşmadım)... Biraz durdu ve ekledi:

«— Bizde, bir kere, her şeyin temeli olan insan ele alınmamış...»

(Orasını paylaştım fikrin, Akbabam. Sen? Paylaşıyor musun?...) Bir yerde, bir köşk vardı, zamanın dedikodulu köşkü (59'da çiftlik lojmanlarının temeli atılmıştı da...) Dedikoduları, mariz muhayyeleler yaratmıştı ve hiçbir şey hakkında kesin düşüncesi olmayanları inandırmıştı... Önünde Ankara seymenleri toplanmıştı ve bir kalabalık. Çok gürbüz ve az müzisyen Ankara seymenleri saz çalıyor ve oynuyorlardı, pazar gününü akıtmak için...

Oynayanlar çalanlardan daha başarılıydı. Orta Anadolu gibi ağır ve ağırlıklıydılar. Jestleri psikolojik ve jeografik iklimlerine uygundu ve bi nebze de tarihin tâ karanlıklarından geliyordu... Kaç kat uğraşın katkısı vardı her harekette... Bir kulüp varmış... Ankara'lıları Birbirine Sevdirmeye Kulübü mü ne? İnsan «kulüple» sevebilse... Başkını eski D.P. Bakanlarından Âtîf Benderlioğlu'ydü. Senelerden beri raslamamıştım kendisine... Saçları ağarmış sadece, yoksam çile onu hiç değiştirmemiş...

HUZUR İÇİNDE...

İnekler öyleydi, sultan sultan yem yiyorlardı. Sarı sarı yem yiyorlardı, başkalarının kendilerine düzenlediği düşüncesizliğin mutluluğunda ve o ağır hayat ritminde...

Ahırda garip bir huzur vardı... Grup halinde girdik. Yem yemelerinin «moderato» temposunu bozmadılar bile...

Çiftliğin bütün girdi çıktısını gezdik, doğadan ne kadar uzaklaştığımızı acı acı duya duya...

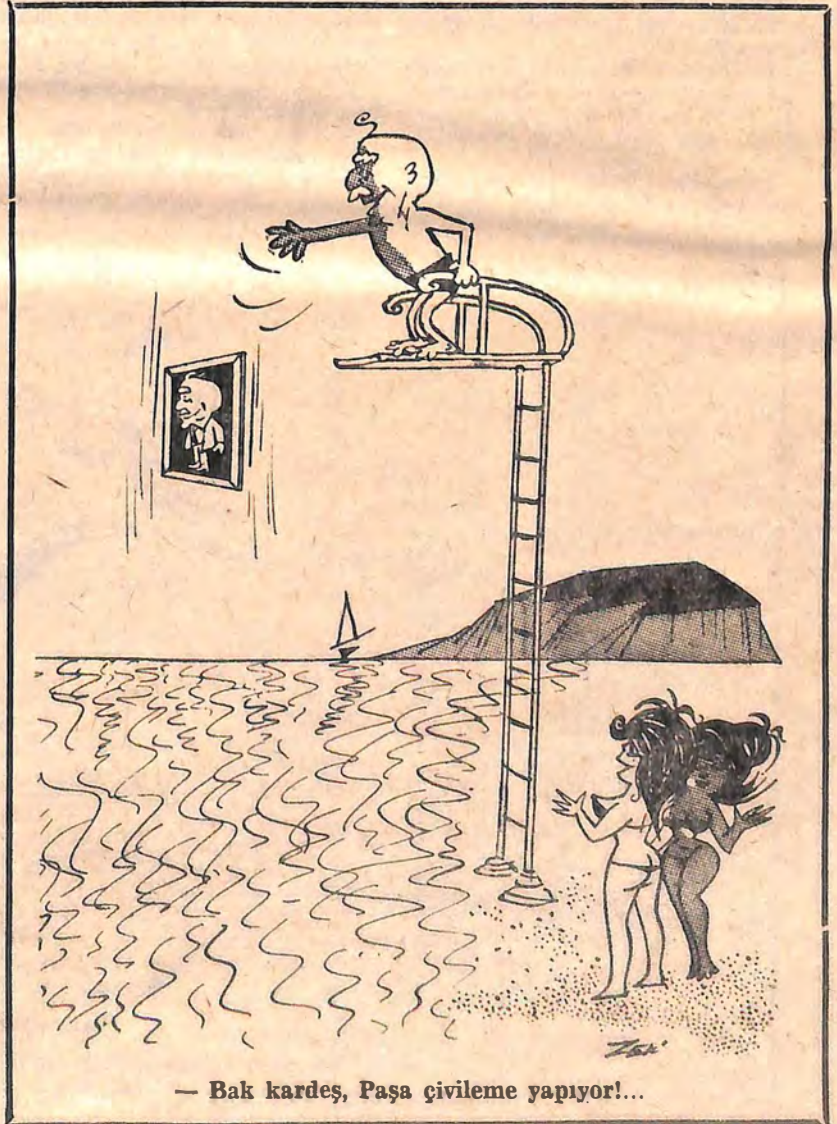
Benim içimde yer eden, Bezasta tarlaları, kavi, gösterişsiz, her toprakta mahsul vermeğe hazır Bezasta tarlaları; her edebiyattan yoksun, su edebiyatından bile... Bir'e yüz vermeğe hazır fil tarlaları. Her halde onları bizlere mi benzetiyorum ne?... Hâlâ Fatma'nın torbasında sap sap duruyorlar. Fatma saymış, her birinin üzerinde en aşağı, elli tanesi var... Ama onların o elli tanesinden de faydalanılıyor... Bezasta bizlerden mutlu!

Nimet ARZIK

- Hak değirmende olur çok düşünüp sapıtma!
- Gençlik sorunlarıyla alâkadar olmalı;
- Bu konuyla ilgili bana bir şey anlatma.
- Reformlara dair tasarıların var mı?
- Bunlar komünist ağzı, Ağaları korkutma!
- Köylüler çok perişan sizden tedbir bekliyor,
- Köylü refah içinde (!) onları da kıskırtma!
- Ya bizim gibi her an «Lâmekân» yaşayanlar?
- Sizin de yuvanızı yapacağız somurtma!
- Bir daha zor alırsın sen bizim bölgeden oy,
- Verdiğin bir rey için bu kadar kafa tutma!
- Anlaşıldı senin de «Cemaziyelevvelin»
- Hakarete başladın döverim bana çatma!
- Ağır ol incek var, pek hızlı gidiyorsun;
- Dokunulmazlığım var, yakama el uzatma!...

yecek. — Gazeteler —

memur bey!...

Diyordu ki: «Hükümet olarak gösterişsiz ve fakat gerekli tedbirleri aldık...»

Diyordu ki: «Elbette reformlar lâzımdır...»

«Gerekli tedbirler» dediği, pratik meselelerdi, günlük tedbirler!... Bütün Fransa, hele sekiz milyonluk Paris için bu tedbirlerin alınabilmesi bir meseleydi, on milyon işçi grevdeyken... Ailelerini katarsak, yirmi beş milyon Fransız demektir...

İleriye ait tedbirlerden kimse bahsetmiyordu... «Seçim» deniyordu, «seçim» o kadar...

Gene Kartiye Lâten'de polisler yolları tutuyordu, artık yüzleri asık. Oraya varmak isterdim arkadaşlarla, Ahmet'i düşündüğüm için, muhtemel kazalardan uzak kalıyordum. Hal'lere gittim, Paris'in bu zamanlarda nasıl beslendiğini gözümle görmek için... Tan yeri ağarıyordu... Motörlerin homurtusu, uyanan bir devin homurtusu gibi birbirine ekleniyordu. Yüzlerce kamyon Paris'i beslemeğe varıyordu. Binlerce şişe süt, yanyana diziliyordu... Buzlama bahlıklar, etler, meyvalar, sebzeler, daha neler neler yoktu...

Kocca şehrin, yatık şampanya şişelerine kadar hiçbir şeyi eksik değildi. Lokantalarda da «keyifli» yemeklerin hepsi tamamı. Müşteri azdı, azıcık da taşıt yokluğundan... Onlar bizim gibi değil, biz hayatımızı gündelik savaş halinde yaşıyoruz, ne aksasa bize tabii geliyor... Onlar bir asırda üç savaş veriyorlar tarihe geçen, ve günlük hayatlarını mümkün olduğu kadar keyif içinde yaşıyorlar...

Pompidu'nun tedbirleri, çöplere kadar uzanmıştı. Artık yalnız Paris'e, günde ikiyüz ton plâstik torba dağıtılıyordu, çöpler için... Ve apartman kapılarının önünde çöpler hürriyette değil, tıktık tıktık, düzenli düzenli, torbalar içindeydiler. Sabahın erken saatlerinde bu yığılımın bir kısmı kaldırılabilirdi, hepsi değil...

Parlâmentoda söz düelloları süregeliyordu...

Hükümet üyeleri, amfi şeklindeki salonda, ilk rangolarla oturuyorlardı. Öyle bizdeki gibi, salona göre çarpık koltukları yoktu, umumdan ayrı...

En acıdığım, Andre Malraux oldu. Aşılmuşluğunu duyuyordu, bir kuşağın

«parolası» haline gelmiş olan eski kahraman...

Sadece yaşlı bir adamdı, duyduğu çöküntü, hatlarını çökertiyordu. O'nun gençliği, ideoloji fiyakası yapılabilecek devirdi... Şimdi hiçbir fiyaka tutmuyordu, dünyanın hızına çarpınca... Melûl melûl, her saniyede ruhu zamansız yaşlına yaşlına, genç gürbüz oratörleri seyrediyordu... Ve ben Andre Gide'in, o yazılarında yüz kere tekrarladığım, cümlesini hatırlıyordum:

«Eğer gençliğimizin keskin ve keskinliğini muhafaza etmiş olsaydık, ne idim ne oldum» diye, önce kendi kendimize yanardık...»

La Condition Humaine'in yazarı, kültür namına Sorbonne'a varıp, talebeyle konuşabilirdi, hareketi ister beğene ister meğenmeye... Ama o artık, Paris'i aklaştırma ameliyeleriyle, Opera tavanlarını yenilemekle, ve bir vasiyetnâme olan «anti-mémoires» ları (son eseri) yazmış olmakla geçiniyordu... Artık, o bir edebiyatçı, bir anıti, taşlaşmış... Ah yaşlılık!...

İşçilerden bahsetmiyorum. Bahsetmek isterdim. Fakat hareketin gizli mekanizmasını tüm olarak anlayamadım... Fransa'daki politik duruma ve dalgalanmalara tam vâkıf değilim...

Talebe ayaklanmalarından az sonra başlamış ve talebe ayaklanmalarının mahiyetini değiştirmişti. Politikacıların bu harekette tam yatırımı ölçemiyordum. Zaten hareketler yalnız beni değil, başlarına geçenleri de çoktan aştı!... Televizyon yayınlarında, o talebeyle işçinin yürüdükleri gösteriyi gördüm. O gösteride, psikolojikman birbirlerine ne kadar yabancıydılar!... Olaylar, kuvvetleri kaynaştırır; ama ben ilk andan bahsediyordum...

Elektrik, ara sıra kesiliyordu, «ih-tar» mahiyetinde... İlk kesilmeler, hükümetin muhalefete veya işçi liderlerine cevap vermek isteyiş an-

larında oluyordu. Bir İspanyol işçisi:

«— Yalan dinlemek istemediğimiz için, o anda kesiyoruz» dedi...

Elektriği, suyu tam kesmiyorlardı, halka çok ağır şartlar yüklemek için, «ih-tarların süresi» artıyordu gün geçtikçe...

Fransa'nın ünlü ressamı, işçilerin kendilerini kapatmış oldukları fabrikaların duvarlarına fırçalarını vuruyorlardı, grev halindeki dünya en güzel tablolarını hediye etmek için... Varın büyük fabrikaları, görün! Uygarlığın seslenişiydi bu... Talebeler, öfkelerin söktüğü kaldırımları bir gün sonra onarıyorlardı. Uygarlığın seslenişiydi bu...

De Gaulle'nün monopolündeki televizyon, talebenin elebaşısı Colin Bendit'ten söz ederken «monsieur» (bey) diye konuşuyordu. «Satılmış» diye haykırmıyordu kimse, veya «çapulcu» diye...

Bu da uygarlığın seslenişiydi.

Saçlarını siyaha boyatıp gizlice Fransa'ya giriyordu Colin Bendit. Sorbon Üniversitesine sığındığı için, kimse ona «el koymıyordu» ve istediği basın toplantısını yapabiliyordu... Bu da uygarlığın sesiydi.

Eski uygarlıkların, bütün köhne-mişliklerine rağmen, muhteşem yönleri var...

O arada, De Gaulle, Colombey-Les deux Eglises'e gidiyordu, üzgün eşiy-le birlikte. İkinci Dünya Savaşından sonra, ondört sene oraya çekilmişti. Oranın toprağına yirmibir yaşında ölen felçli kızını gömmüştü. Oranın kilisesinde şeref sırası onundu. Orada, milyonlarca geliri, çocuk şifa yurduna terkettiği, Corneille'in trajedilerini hatırlatan, tantanalı hatıralarını yazmıştı.

Ne düşünüyordu, yaşlı kahraman şu anda?... Yeni çağla savaşmanın lüzumuna inanıyor muydu?... İnsanların beynine göynüne süzülüyor insan, gerçek tutumlarını görmek için, yazık!... * * *

... Sancısını çektiğimiz, yeni dünyaya da eskiyecekti bir gün... Çooook eski materyalle kuruluyordu, milyonlarca senelik «insan» materyaliyle!... Ve yeni kurucular hiçbir bakımdan «eski dünyadan» kopuşamamışlardı hissen! Bunu ben, Fransa'daki talebede değil, yeni dünyayı kurmak isteyen, yazarların eserlerinde görüyordum... Ve «insanoğlunun hayâli neden bu kadar dar?» diye şaşır dururdum... Yeni dünyanın yaratıcı adayı, hep eski dünyanın şekillerinin içinde kalmışlardı. Halbuki nefesleri bile değişik olmalıydı. Edebiyatı yeni tür'ler yaratmalıydılar. Gene roman sunuyorlardı, şiir sunuyorlardı en liriginde, deneme sunuyorlardı insanlığa... Başka türler düşünmeliydiler: Düşünülür, derine gidilirse!...

Eski dünyanın milyonluk geçmişini ağır basıyordu içlerinde...

Gidip zafer takımı kirletmek iş değildi. Üç renkli bayrağa küsüp, kırmızı veya kara bayrak (anarşistlerin) çekmek iş değildi. Bayrak gene eski dünyanın sembolüydü. Yeni dünya neden bayraksız olamıyordu?...

Maupassant'ın bir hikâyesi vardır, nefis. Bir kolejde haftada üç kere kırmızı salçalı fasulye, üç kere de beyaz salçalı palamut verilir. Talebe isyan eder ve yemekhaneyi işgal eder. İdare isyanı bastırır ve ihtilâl sonu değişikliği olur: Gene fasulye ve palamut verilmektedir ama, bu sefer fasulyanın kıvılcık salçası palamuta, palamutun beyaz salçası fasulyaya aktarılmıştır.

İnsallah yeni dünya, bunca sancidan sonra böyle doğmaz, yalnız «salça aktarmasıyla»!... * * *

De Gaulle Colombey'de düşünürdün, yabancı uçaklar yan alanlardan kalkmağa başlamışlardı. Ne olur ne olmaz, memleketi dönmeğe mecburdum. Yollar kapanırsa, Ahmet'in küçülmüş çilli yüzü beni kaç zaman pencerede beklerdi ki?...

KLM'yle Bretigny askeri hava alanından kalkabileceğimizi öğrendik.

Paris'i bu haliyle terketmeyi canım istemiyordum...

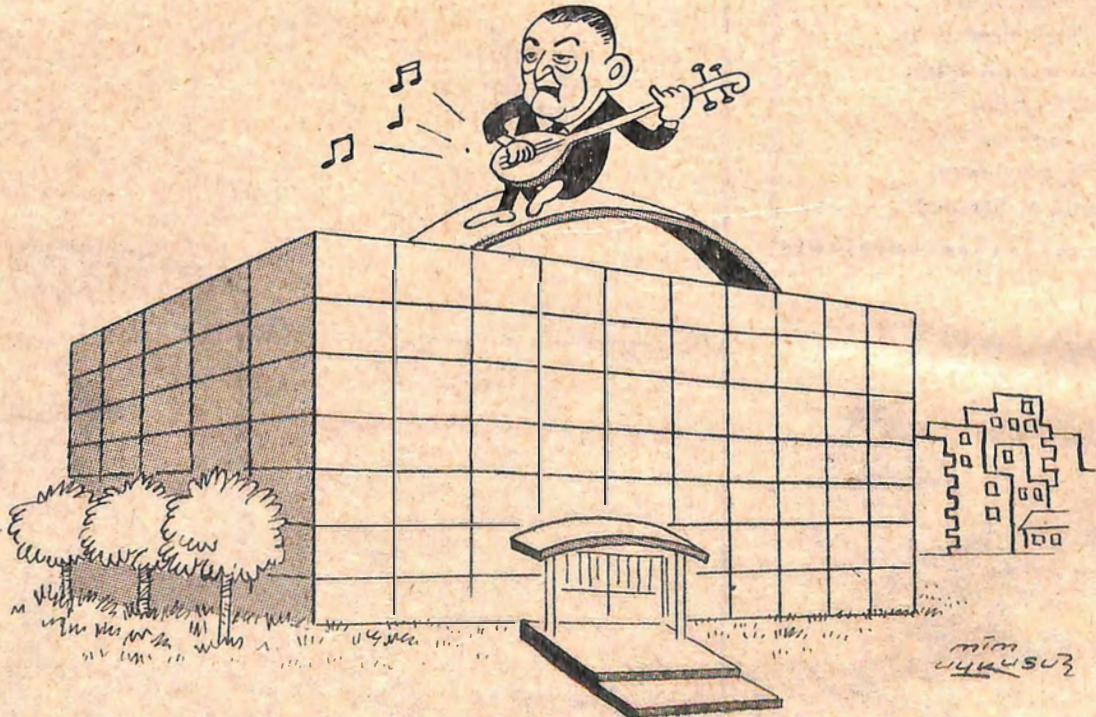
Bretigny'ye, güney otorutundan varılır. Bu otorutur, Fransızların «zanaat eseri», «Ouvrages d'art» dedikleri kadar vardır. Pürüzsüz, kaymak gibi yollardır, manzaraya uygundur!

KLM'nin arabasının içine rüyalarımı sallıyorum: Kızların saçları sırtlarını dövüyordu kaldırımlarda, yatağı döven Zap Suyu örneği... Bulvar St. Germain'den geçiyorduk. Nükte gibi kıyafetlerin renkleri, vitrinlerde çağrılar saçıyordu. Kahveler gene dopdoluydu... Bir şey eksikti havada: Tasasızlık... Ama onun yeri, olmayacaktır yeni dünyada!... * * *

O ne şirin meydancağızdı öyle, cilveli otlar içinde... «La Douce France» tır tarihte Fransa'nın bir başka adı... «La Douce France» diyordu içim... Koca KLM uçağı, düşünen bir kuş gibi pistin ortasındaydı...

Obregado (teşekkür ederim) Paris... Obregado, her şeye rağmen, «Önayak Fransa» kalacak memleketin kalbi... SON

Belediye Meclisindeki A.P.'lilerin üyelikleri kaldırılınca Reis Atabey tek başına kaldı. — Gazeteler —

— Herkes gitti yalnız kaldım bu hanede!...

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiatı : 100 kuruştur.

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Deniz mevsiminde şöyle, plâjıyla, sandal sefasıyla, yüzmesiyle, atlamasıyla, güneş banyosuyla bir deniz sayfası yapalım dedik... Fena etmedik her halde... Şimdi gelelim konumuzun ince tarafına...

DENİZ NEDİR?: Deniz mavi renkte tuzlu bir sudur... Gargaraya yaradığı gibi gemilerin yüzmesine, balıkların yaşamasına yarar... Rivayete göre dünyanın dörtte üçü deniz, gerisi karadır. Onun için denize ait her şeyi bilelim, bu arada camları da ıslak bezle silelim...

DENİZE NASIL GİRİLİR?: Denize genel olarak karadan girilir... Sandaldan, vapurdan, iskeleden de girilir ama, genel olarak denize karadan girmek en munasibidir...

PLAJ NEYE YARAR?: Plaj bir takım açık gözlerin halkın denize girmesini haraca bağlayıp deniz yüzünden para kazanmak için yaptıkları kabineli bir teşkilattır... Plaja bilhassa pazar günleri girmek çok tehlikelidir. Plajlar bilhassa koli basiline bol bulunduğu sularda kurularak halk sağlığına yardım ederler...

KABİNEYE GELELİM: Kabine; plajların saat, yüzük, para gibi şeylerin çalınması yahut yandaki kabinde soyunan kadınları röntgen etmek için kullanılan ufak hücrelerdir... Kabineler... Umumi kabine, aile kabinesi olarak ikiye ayrılır. Umumi kabinde halk, aile kabinesinde aile olduğunu iddia eden çiftler soyunurlar...

RÖNTGEN: Bilhassa eski tip tahta kabineli plajlarda bekâr erkekler tarafından çok tutulan bir usuldür... Röntgen malzemesi bilhassa bu kimseler tarafından dışardan getirilir... Burgu, keski, kıl testeresi, matkap, pertavsız ve dürbünden ibaret olan röntgen malzemesi her plaj röntgenicisinin yanında bulunması gereken araçlardır...

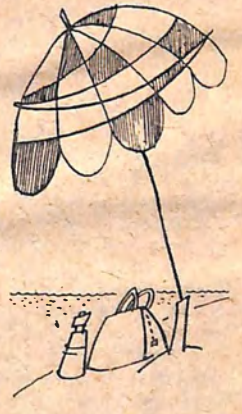
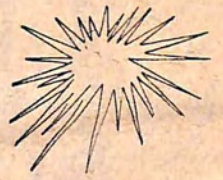
KUM: Plajlar ekseri kumluk yerlere kurur... Onun için kum, denize girenlerin çok aradığı bir şeydir... Kumda oynamak deniz için çok faydalıdır... Çünkü insan kumda oynarken hem çöp batmaz hem de istediği gibi yanar...

GÜNEŞ BANYOSU: Güneş banyosu plajda göz ve kum banyosuyla birlikte yapılır... Güneşte ultraviyole ve ultraseptil gibi maddeler olduğundan insan teninde yanmalar meydana getirir... Bu yanıklar zamanla yara olup melhemlerle iyi edilir... İyi yanmak için tam güneşin altına yatmak lazımdır... Onun için plaja erkenden girip en güneşli yeri seçmelidir... Yanarken önce sırtı, sonra göğüsleri, sonra kol ve bacakları yakmalı, sonra pansuman yapmalıdır... İyiye yandığına emin olduktan sonra küllerini rüzgâra savurmalıdır...

DENİZE GİRME: Yanmak faslı da bittikten sonra artık denize girmek zamanı gelmiş sayılır... Bu arada da denizde yer bulabilmek imkânı bulunmuş olur... Denize önce ayağı sokmalı, sonra yavaş yavaş belden yukarı sulara gömülür... Denizde kalma müddeti büyüklerde yemeklerden sonra iki banyo, küçüklerde bir buçuk banyodur... Bu, doktorun tavsiyesine göre değişir...

YÜZME: Denize giren her kimsenin bilmesi lazım gelen şeye yüzme derler... Yüzme su üstünde bir takım hareketlerle durma hareketidir... Yüzme bilen biri denizde daha rahat eder... Yüzmenin türlü şekilleri vardır... Kitaplarda doksan çeşit gösterilmişse de esas yüzme üç türdür:

1 — Yüzü koyun. 2 — Sırt üstü. 3 — Yan... Bir de dipten gitme tâbir edilen şekil vardır ki bunu nefesi sağlam olanlar yapmalıdır...

On derste yüzme

Aşağıdaki on dersi adamakıllı ezberleyip, tatbik ederseniz kısa zamanda siz de denizde balık gibi yüzürsünüz... Yüzme bilmeyenler için büyük bir fırsat veriyoruz... Haydi mayolarınızı giyip şöyle dizilin... Aferin...

1 — Önce kabinde adamakıllı soyunun ve mayonuzu, yoksa şortunuzu, o da yoksa iç donunuzu giyin...

2 — Kabineden çıkıp şöyle etrafta bir cüvut gösterisi yaptıktan sonra uygun adımlarla denize doğru yürüyün...

3 — Denize ayaklardan başlamak üzere belinize kadar girin... Girdiniz mi, tamaaam...

4 — Ellerinizi aşağıdan yukarı doğru kaldırıp göğsünüzün üstüne doğru kendinizi öne doğru denize bırakırken ayaklarınızı üç kere makas yapın...

5 — Kollarınızı yandan karnınızın altına doğru çekerken makasa devam edin...

6 — Aferin, oluyor... Şimdi derin bir nefes alıp hareketi tekrarlayın... Hem elinizi hem de ayağınızı aynı anda hareket ettiriyor musunuz?... Efendim... Etti-

Deniz üstüne güzel ve mânalı sözler

Deniz engin bir sudur. — SUCU.
Denizler durulmaz dalgalandıran. — İSKELE.
Benimle dalga mı geçiyorsun? — YELKENLİ.
Denizle şaka olmaz. — DENİZİN AĞABEYSİ.
Bana dümen işlemez. — TAKA.
Körfezdeki durgun suya bir bak göreceksin... — ÂMÂ.
Siz de mi yüzüyorsunuz?... — CELEP.
Denize dalayım mı?... — DALGIÇ.
Denizin dalgasını bekliyorum... — DALGAKIRAN.
Siz de mi aynı kabinde soyunuyorsunuz?... — MEBUS.
Fazla açıldınız... — SİZİ ALÂKADAR ETMEZ.
Ne kadar yanmışsınız... — KÖMÜR.
Bu kaçınıcı banyo alışınız?... — KÜVET.

remiyor musunuz?... Duymuyorum... Dur bir dakika geliyorum...

7 — Yuttuğunuz suyu dışarı çıkartın... Tamam... Şimdi iskeleye çıkın... Derin suda yüzme daha kolay öğrenilir... Evvelki iki hareketi yaptığınıza göre yüzme öğrenmişsiniz demektir... Şimdi bunu derin suda tekrarlayacaksınız...

8 — Kendinizi karın üstü iskeleden atın... Hoop... Tamam... Şimdi ellerinizi, hey neredesiniz?... Bir kaç dakika şaşırmanın... Ellerinizi dedim... Telâş yok, işte yüzüyorsunuz... Aferin... Ama te-

lâş yok yahu... Yutmayın o kadar suyu... Yüzmede bir işe yaramaz... Dur... Ne oluyorsunuz?... Dibe dalmayın... Dip size yaramaz... Üste çıkın...

9 — Hâlâ sözümü dinleyip suyun yüzüne çıkmamakta ısrar ederseniz yüzme öğrenemezsiniz... Çıkıyormusunuz hâlâ?... Keyfiniz bilir...

10 — Bütün bu öğrettiklerimi yapamadınız ve boğuldunuzsa kabahat bizde mi? İnşallah dünyaya bir daha geliste öğrenirsiniz... Kim dedi yüzme bilemeden iskeleden atla diye sana?...

Kimler denize giremez?

Denizin bu kadar faydaları yanında zararları da vardır... Onun için herkes denize giremez... Denize giremeyecekleri ait liste aşağıdadır:

- 1 — Vazifeliler...
- 2 — Safrası, bulantısı, borcu, askerlik takıntısı olanlar...
- 3 — Menfi şahıslar...
- 4 — Beyaz iç donu giyenler...
- 5 — Vücutta özürtü bulunanlar.
- 6 — Ateşi, kırıklığı, şahsî mazzereti olanlar.
- 7 — Denizciler.
- 8 — Bilumum küçük esnaf.
- 9 — Aşı, serum, perhiz olanlar.
- 10 — Şaşı, sakat, alil, topal, âmâ, sağır, deli, manyak, sinirli olduğu hekim raporuyla sabit olanlar.
- 11 — Vesayet altında bulunanlar.
- 12 — Yanında köpek, at, eşek, manda gibi hayvan bulunduranlar.
- 13 — Nöbetçi âmirleri.
- 14 — Hademei hayrat.
- 15 — Papazlar.
- 16 — Ve bilumum efkârı umumiyeği tâci, meşgul eden ve polisçe fişe kayıtlı kimseler denize katıyen giremezler... Girdikleri anda dışarı çıkarılırlar...

PLAJ GÜZELİ YARIŞMASI

No. 7 — SALACAK PLAJI GÜZELİ:
MELÂHAT SANDÖVİÇ

BOY: 1.54

EN: Battal beden.

KİLO: 66

GÖĞÜS: 68

KALÇA: 69

GÖZLER: Elâ.

EN BEĞENDİĞİ YEMEK:
Karnıyarık.

EN BEĞENDİĞİ ARTİST-
LER: Nuri Sesiğişel - Suzan Av-
cı. Ecnebleri sevmes.

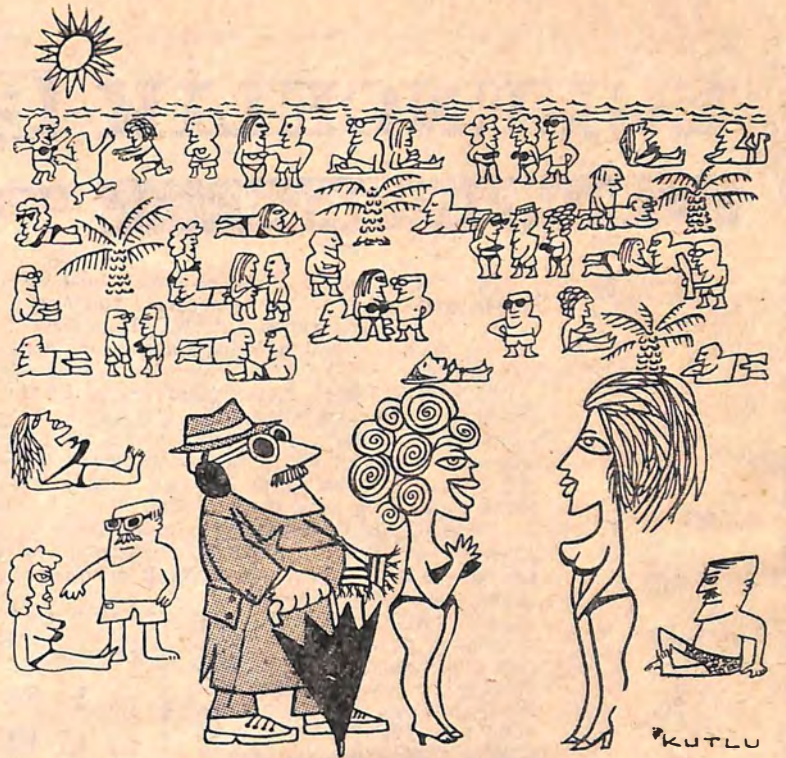
KİMİN YERİNDE OLMAK
İSTER: Herkesin yerinde.

Melâhat Sandöviç Üsküdar'ın
Bülbülderesi semtinden olup da-
ha ufaktan beri söylediği içli şar-
kılarla Selânik Mezarlığındaki
bülbüllere seranat çekmiş, baba-
sı postacı Apti efendinin akşam-
ları demlenmesi ve ailesinin sazi
sözü çok seven bir aile olması
yüzünden hayatı kakkaha, neşe
ve muhabbet içinde geçmiş bir
kızıdır... Melâhat onbeş yaşların-
da motorla sevgilisi Tahtaperde
Mustafa'nın arkasına atladiğı gi-
bi soluğu Şemsipaşa'da almış ve
bir seferinde Mustafa ile birlikte
akıntının en hızlı yerinde kendi-
ni bulmuştu... Voli çeviren bahlı-

Melâhat SANDÖVİÇ

çılar, ağlarına takılan Melâhat'i deniz kıyı sanmışlar ve onu ça-
dırda göstermeye kalkmışlar fakat Mustafa'nın gelip çadırı ve
orasını dağıtmasıyla Melâhat kurtulmuştu... Daha sonra sesinin
güzelliği Udi Nedim Baba'nın ilgisini çekmiş ve Melâhat sünnet
düğünlerinde solo şarkı okumaya başlamıştı... Melâhat bu arada
grubun kanuncusu Bastıbacak Ali'ye kalbini kaptırmış ve bir ge-
ce Ali ile Fethipaşa korusunda bülbül dinlemeye gitmiş... Ondan
sonra efendicazıma söyleyeyim Ali ile kendilerini kaybetmişlerdi...
Fakat Ali bir yolunu bulup kanununu aldığı gibi oralardan kırın-
ca Melâhat aşkının mahsulü yavrusuyla iyod gibi açıkça kalmış-
tı... İşte, Melâhat'i melânkoliye sürükleyen bu maceradan sonra,
doktorlar Melâhat'e deniz havası tavsiye etmişler; Melâhat de Sa-
lacak gazinosunda melûl melûl denize bakmaya başlamıştı... Bu
sıralarda içinden gelen bir ses: «Git kendini denize at... Git ken-
dini denize at!» diye seslenmiş, Melâhat de o sesi kırmamak için
plâja inerek kendini denize atmıştı... Fakat deniz Melâhat'e bir
ferahlık vermiş, bütün siniri geçen taze, artık Salacak Plajının
gülü haline gelmekte gecikmemişti... Şimdi Melâhat bütün haş-
metiyle Salacak Plajında fotoğrafçılara boy boy poz vermekte ve
sarı yeşil mayosuyla gönülleri yakmaktadır... Arada bir etrafına
toplanan gençlere yanık yanık eski şarkılardan okuyan Melâhat,
plajın akşam üstü kapanmasıyla gazinoya çıkıp birasını, kaşar
peynirini atar... Kendine asılmaya kalkan olursa, en beğendiği
seçme küfürleri sıralar... Yanında daima ufak bir bıçak bulun-
duran Melâhat'in yanına garsonlardan başka hiçbir erkek kolay
kolay sokulamaz... Melâhat bu yarışmaya bütün Salacak semti-
nin ısrarı üzerine girmiştir... Eğer yarışmayı kazanırsa bütün
plaj arkadaşlarına sandöviç ısmarlayacaktır... Haydi hayırlısı...

— N'apım şekerim, lıştan beri peşimi bırakmıyor!

İNGİLTERE NOTLARI:

YURTTAŞLIK GÖREVİ!

Gazetelerimizde okuduğuma
göre, Bayındır'da son olarak ü-
çüz doğurmakla 8 çocuk sahibi
olan 33 yaşındaki anneye «Bayın-
dır'ın Bayan Kennedy'si» diyor-
larmış.

Bizlerin durumu malûm, çok
çocuk hepimizin felâketi demek-
tir iktisaden...

Zengin olan Kennedy'lerin ve
Amerikalıların şartları bizimkiy-
le kıyaslanmaz.

Bizde fazla çocuk «senin, be-
nim, onun, bizim, sizin, onların»
zararına demek olduğundan; çok
çocuklu ailelerde, ana-babanın,
her yeni doğumdan sonra toplu-
ma dönüp Kennedy'nin ölürken
söylediği:

— Kimseye bir şey olmadı ya?..
sözünü tekrarlamaşı yurttaşlık
görevi sayılmaya başlasa iyi olur
sanırım!

YERİN KULAĞI VAR!

Televizyonda bir film seyredil-
yorduk.

Film, bir kızın, istediği gençle

evlenmesine babasının itiraz et-
mesiyle ilgili.

Kız babasına karşı kızgın... Fil-
min bir sahnesinde kız hırçınla-
şıyor, ıleri-geri konuşuyor ve ba-
baya çıkışıyor iyice.

Buna rağmen, baba, «Bak kı-
zım... Seni anlıyorum, fakat... İ-
nan ki...» diye konuşuyor.

Filmi birlikte seyrettiğimiz ar-
kadaşlardan biri «Yahu, bizde
olsaydı, şimdiye kadar baba pat-
latmıştı tokadı, kızı da oturtmuş-
tu yerine» dedi ve ekledi:

— Bizimle Avrupalılar arasın-
da bu fark tutum niye acaba?..
Ben de, lâf olsun diye:

— Filmde duyduğum şu fon mü-
ziği var ya? İşte, böyle güzel bir
müzik bizde henüz bestelenebil-
miş değildir de ondan işleri hır-
gürle, patırtı-gürültüyle hallede-
riz, cevabını verdim.

Bir de ne görsem beğenirsiniz
ertesini çünkü gazetelerde?..
Beni doğrulayan şu haberi:

«Kanada'da, Ottawa Üniversitesi
profesörleri yaptıkları deneyler
sonunda, güzel fon müziği ile
ekstra kalite buğday ve nebatat
yetiştiriyor, dediler.»

SİGARALARINI PARAYLA YAKAN İŞÇİLER...

Önce sterlinin, sonra da Fran-
sız frankının uğradığı şakıbetten
anıyoruz ki, İngiltere ve Fransa
gibi ilerlemiş ülke paralarının
bile bir atımlık barutu, yani bir
«grev» lik gücü var.

Büyük bir grev bir aydan faz-
la sürdü müydü başlıyor milli
para, borsalarda, diğer kuvvetli
dövizlere karşı boynunu bükme-
ğe. Evet, grev, işçinin daha iyi bir
hayat standardı için başvurması
gereken bir hakkıdır. Fakat bu
hakkını biraz fazlaca kullanınca,
işçinin tutumu, yeni para gör-
müş ensesi-kahınlarda kinadığı-
mız tutumu andırıyor... Çünkü,
işçinin hareketi de, demokrasi
perisine gösteriş olsun diye, si-
garasını parayla yakmaktan iba-
ret bir hareket oluyor!

POLİSİN İFADESİ

İngiltere'de çocuk kaybolma o-
laylarının son yıllarda artması ü-
zerine, polise sebebini sormuşlar.
Polisin ifadesi şu olmuş... Bu
olaylar mini-etek çıktığından bu
yana çoğaldı, çünkü, çocuklar a-
nalarının elbisesinde yapışacak
etek bulamıyorlar!

Reşit AŞÇIOĞLU

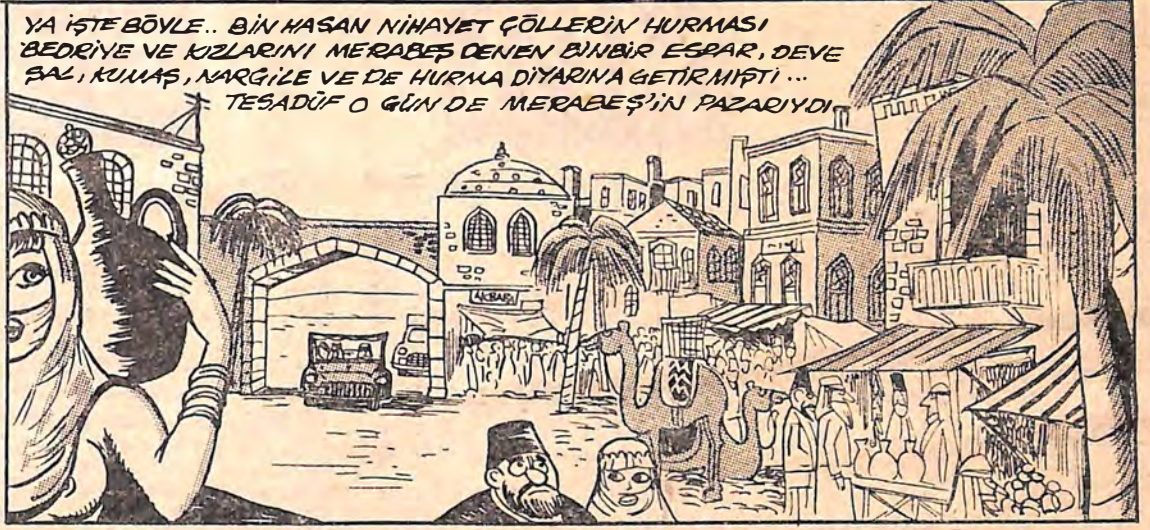

Şansınız.
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 137)

Ayak sesime uyandı:
— Nereye? diye sordu.
— Gidiyorum, dedim.
— Acelen ne?

Ne kadar doğru bir söz? Acelem ne? Acaba şu yaşma dek hiç acelem olmuş muydu? Olmamıştır...

— Gel yatalım! dedi.
— Uykum yok, dedim.
— Öyle yatalım canım.
— Öyle de, böyle de yatmam!
— Ne biçim adamsın sen be!
— Bu biçim, Sipa biçimi.
— Hayır eşek... Hadi gel hadi!

Gözle, gelirim. Diyeyim mi ona, seni sevmedim, diye?.. Alçaklık, hakikaten alçaklık olur bu. Kalbini kırarsın da ne geçecek eline?

— Sipa!
— Efendim.
— Yanıma gel!
— Gelmem.
— Niye?
— Niyesi yok, gelmem, gideceğim.

— Hoşlanmadın mı benden?
Eee, kendi istedi artık:
— Hoşlanmadım.
Hayretle doğruldu yatağın içinde:
— Ne!..
— Hoşlanmadım.
— Bak sen şu deliye!
— Göbeğin var, sonra burnunda kıl var.

Terliğini aradı, bulamadı. Kızgın:
— Siz erkekler zaten hep böylesiniz. Kocam olacak hayvan da böyleydi. Yatmadan önce bir maymun olur, yattıktan sonra bir aslan. Ama biliyor musun, hepinizin de kuyruğu kadınların elinde. Haydi defol! Pıs mendebur seni, defol!

Çıktım sokağa... Sanki onun demesiyle sürünecekmişim gibi... Keh... Kimde var ulan böyle bir kafa! İçi arı dolu onun deli, arı... Ya senin kafan? Senin kafanın içinde ne var küçük hanım, söyler misin? Eğer onun içinde bir kovan değil, iki üç tane arı olsaydı, gece yarısı beni evine, yatağına almazdın. Budala!...

Hayır, o değil budala! Budala olan biri varsa o da benim. Ne var-

SIPA

MUZAFFER
İZGÜ

dı sanki bu şekilde ayrılacak? Öpüp okşamalıydım onu:

«Ateşinle yanacağım hep» demeliydim.

Diye mem... N'olurdu sanki yalan söyleyen? Şu insanlara baksana, iki söylediklerinin biri yalan. Hem de mutlular, yalan söyledikleri halde mutlular. Hem çirkin değildi ki Şükran!... Tek kusuru Sabahat ablama benzememesiydi. Saçları siyah olsaydı, göğüsleri kavun gibi olsaydı, güzeldi Şükran da...

Ah Sabahat ablam ah, rahat ettiremeyeceksin beni!...

Caddeler, sokaklar, evler, ağaçlar, insanlar... Ve yine acıkan midem... Ot yemeliydi be insanlar, aynı hayvanlar gibi. Dal bahçenin birine, doyur karnını çık. Ne derdi, o ilkokuldaki öğretmen:

«İnsanlar tabiata hâkim olmuşlardır» derdi. Yalancı!... Ben daha mideme hâkim değilim be! «Sus terbiyesiz, acıkma bakalım!»

Ayakkabılarımı gördüm yine... Galiba bu ayakkabılarımla midem arasında gizli bir bağlantı var. Midem acıktı mıydı, ayakkabılar uyarıyor beni. Fazlalık bu ayakkabılar diyor... Her zaman olduğu gibi, yine fazlalık. Bitpazarı'na gitmeden de satabilirim bunları.

Hemen oracıkta ayağımdan çıkardım; iplerinden bağlayıp elime aldım. Daldım caddedeki kalabalığın içine:

— Haydi sağlam ucuz ayakkabılar var!...

Bak sen şu aptallara! Sanki hiç ayakkabı satan insan görmemişler.

— Haydi satılık ayakkabılar!

Delikanlının biri durdu:

— Satılık mı? diye sordu.

— Satılık, dedim.

— Demek satılık?

— He, satılık.

— Hah hah hah!

Yanındaki iki yeni yetmeye döndü:

— Satılmış ha! deyip kakkahayı bastı yine.

— Ne var ulan bunda gülecek?

— Demek satılık? Hah hah hah!

Şüphem yok, bunun üçü de deli. Ama, şu başıma biriken insanlara da ne oluyor? Onlar da mı deliler?

Evet, deliler, hepsi deli. Güllüyorlar...

Satılık ayakkabılarıma bakıp bakıp güllüyorlar...

— Satılık ha?

— Evet, satılık.

— Hah hah hah!

Belki elli kişi birden güllüyor. Millete eğlence gerek, elleme, varsın eğlensinler...

Gözleri gülmekten yaşarmış biri:

— Bakalım şuna bir! diyor.

Ayakkabıları uzatıyorum.

— Aaa, sağlamış. Sağlam ha arkadaşlar! Hah hah hah!

Hah hah hah! Yeni yetme, öteki yeni yetmeye atıyor ayakkabılarımı:

— Al sen de bak!

Ayakkabılarım top gibi elden ele atılıyor, dolaşıyor...

— Verin ulan ayakkabılarımı!

— Pantolonunu çıkarın, pantolonunu!

— Verin ayakkabılarımı!

— Yuuu! Delike bak!

— Ulan ver ayakkabımı!

— Çıkar pantolonunu, vereyim ayakkabılarını.

— Verin diyorum!...

Hah hah hah!...

— Siz vermiyorsunuz ha!

Önümdekine yapıştırdım yumruğu...

— Sen de vermezsin ha!...

Ona da yapıştırdım yumruğu. Gözüm görmüyor artık... Yakaladığıma yapıştıyorum yumruğu... Yumruğu yiyen sendeliyor...

— Tutun ha, bağlayın ha!...

Tutarsınız... Kaçmağa başladım. Öyle bir kaçıyorum, kurşun yetişmez arkamdan... Şehrin dışına çıktım. Ter ve güneşin yakıcı sıcaklığı bitirmiş beni. Bir okaliptüs ağacının dibine sanki cansız olarak çöktüm. Belki bir saat kendime gelemedim...

— Ulan insanlar, ulan insanlar, etmeyin be, etmeyin be!... Ben sizden

aş mı istedim, ben sizden para mı istedim, karınıza kızınıza yan gözle mi baktım?

Ayakkabılar!... Gitmiş, uçmuş bizim ayakkabılar. Kimbilir hangi vicdansızın elinde kalmıştır. Ya ben neyi satacağım şimdi, karnımı ne ile doyuracağım?

— Yapmamalıydınız bunu bana! Tek servetimi de elimden aldınız. Kılıh gibi kaldım şimdi orta yerde, sivri, sipsivri...

Döndüm geriye... Caddeye vardım. Kaldırımın kenarından yürüyorum. Alaycı ruhumda bir ezilme var, insanlardan tiksime var. Yüzlerine bakıyorum insanların... Şu iyi diyorum, şu kötü diyorum. Tek gidenler iyi, çift gidenler kötü, diyorum. Tek sayıya çarpanlar iyi, çift sayıya çarpanlar kötü, diyorum. İyi kötü, iyi kötü, tek çift, tek çift!... Karışmış iyiler, kötüler, karma karışık...

Deminki ayı oynatılan yere geldim. Kaldırımın kenarına baktım, ağaç diplerine baktım, yok ayakkabılarım. Belki de şu dükkândadır, şu terzi dükkânında. Adam sırtıyor, belli ki bunlar saklamışlar, verirler şimdi...

Kapıya yanaşıp sordum:
— Burada mı ayakkabılarım?
Hepsi birden güldüler. Ustaları olacak adam:

— Burada, dedi.
— Verin de gideyim.

— Gel canım, gel şöyle, korkma! Girdim... Usta, çırağa seslendi:

— Koş oğlum âbime bir çay söyle! Hemen o dakikada notumu verdim. Evet, bütün insanlar kötü değil. Örneğin, işte bu, bu usta, çok iyi bir insan. Bildi benim midemin bomboş olduğunu, bana çay söyletti...

Çay geldi. İçmeye başladım.

— Ne yapacaktın ayakkabılarını satıp da?

— Karnımı doyuracaktım.

Çırağa seslendi yine:

— Al ulan şu bir lirayı, elli kurşuklemek, elli kurşukluk üzüm al gel!

İyi adam... Adamların en iyisi. Çırak yel gibi uçu, yel gibi geldi. Usta:

— Hadi ye! dedi.

Yemeğe başladım. Usta:

— Vallahi benim gözüm ısırtıyor seni bir yerden, dedi.

— Isırmaz, dedim, çünkü beni kimse tanımaz.

— Tanıdım, tanıdım... Sen Kral Faruk'un oğlusun.

— Hangi Kral Faruk'un?

— Öldü yahu, eski Mısır Kralı.

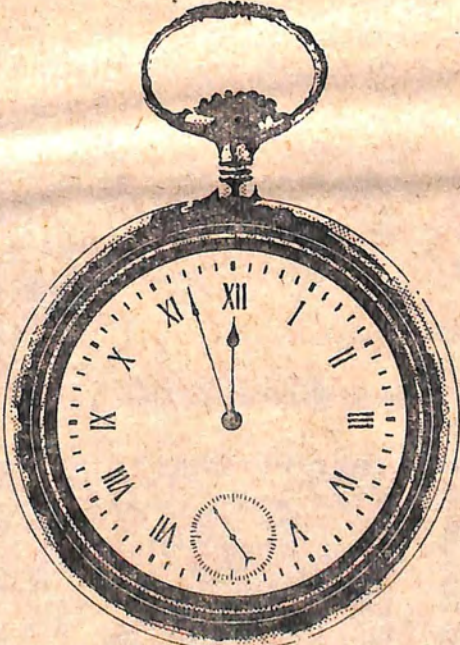
Güldüm:

— Hiçbir akrabalıgım yok onunla, dedim.

Çıraklar, kalfalar kıkır kıkır güllüyorlar.

— Gülmeyin lan!... Bana döndü: Sen aslında Richard Burton'a benziyorsun, dedi.

(Devamı var)

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı, Cad no 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 20032 — 135)

Yenilik!

Akşam Yemeklerinde

AİLE TABLDOTU

BİR KİŞİ

12,50 TL

(SERVİS DAHİL)

KONYALI

Türk Mutfağının
rakipsiz önderi

Sirkeci İstasyon karşısı

(Ak. : 136)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Boşuna peşime takılmayın... Hem evliyim, hem de bir aşığım var.
— Olsun şekerim, iki kişinin doyduğu ile üç kişi de doyar!

MODEL

Ressam, çılgınca aşık olduğu genç kıza:
— Benimle çalışmak ister misiniz? diye modellik teklif edince, kızcağız nazlanmadan:
— İsterim tabii, dedi. Ama bu iş için yüz frank alırım.
Ressam yüz frankı saydı, kıza atölyesine aldı. Artık ne yapıp yapmalı, şu kıza soymanın yollarını bulmalıydı. Düşündü taşındı, onu da buldu:
— Göğüslerinizin çıplak olarak resmini yapmaya kalksam kızarmısınız? dedi.
Genç kız rahatlıkla cevap verdi:
— Yoo... Niçin kızayım? Ama bu iş için beşyüz frank alırım. Kız sütyenini attı, ressam beşyüz frankı saydı. Heyecanla:
— Çırlıçıplak bir poz vermenizi rica etsem... diye inledi.
— Veririm, dedi kız. Ama bu iş için de bin frank alırım!
Kız çırlıçıplak kalınca, bin frankı sayan ressam dayanamayıp sordu:
— Size karşı çılgınca bir arzu duyuyorum ve sizinle yatmak istiyorum. Bu isteğimi yerine getirmek için kaç frank alırsınız?
— Herkesten aldığımı... dedi genç kız. Sadece elli frank!...

— Dikkati çekmek için külotunu da asalım!...

Bu fırsat kaçır mı?

Gazi köklemiş gidiyorlardı. Vi-
rajda başka bir araba ile karşı-
laşınca çarpmamak için direksi-
yonu kurdular, sonra bir toz bu-
lutu arasında yolun kenarındaki
hendeğe yuvarlandılar. Şans ese-
ri, adamın burnu bile kanama-
mıştı. Şaşkınlığı geçer geçmez
karısı geldi aklına. Baktı, görü-
nürde yara beresi olmamakla be-
raber hayat emaresi de yoktu.
Bayıldığını düşünerek, kadını
sırtladığı gibi arabadan çıkarıp
yol kenarına yatırdı. Tesadüf bu
ya, yoldan geçerken kazayı gö-
ren taşıtlar durmuş, herkes ka-
zazedelere yardıma koyulmuştu.
Bu hengâme arasında adamcağız
karısını unutmış, çevresindekile-
re kazanın nasıl meydana geldiği-
ni anlatmaya çalışıyordu. Bir to-
kat sesiyle başını çevirdi ki ne
görsün? Adamın biri, baygın ka-
dıncağızı tokatlamıyor mu?

— Kuzum delirdiniz mi siz?
Ne yapıyorsunuz? diyerek koştu
yanına.

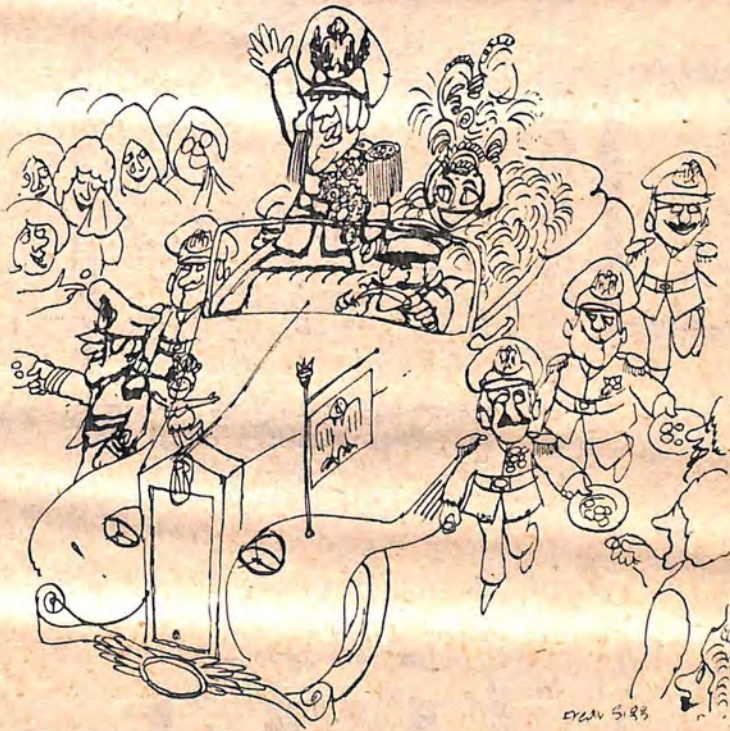
— Merak etmeyin, dedi kadını
tokatlayan. Doktorum. Gördüğü-
nüz gibi ayıltmaya çalışıyorum.

Yelkenleri suya inen koca:

— Kuzum doktor bey, dedi. O
halde bırakın da ben tokatlaya-
yım. Zira tam yirmi yıldır böyle
bir fırsat bekliyordum!

— Bugün bir şey ödeyemeyece-
ğiz... Kocam evde ama parası
yok.
— Vah, vah... Evde olmasaydı
ödeşebilirdik!

— Başınız için!

Ötekiler serbest değil!

Roma'nın tarihi yerlerini ge-
zen turist, yürümekten yorularak
bir araba çevirdi. Yabancıların
çoğunlukla cinsel heyecanlarını
gidermek için Roma'ya uğradık-
larını bilen şoför:

— Nereye götürüreyim? diye sor-
du. Güzel kızlar ister misiniz?
— Hayır! dedi turist.
— Küçük kızlar?...
— Hayır!
— Küçük oğlanlar?...
— Hayır!
— Peki, kimi istersiniz?

Canı sıkılan turist, muziplik
olsun diye kestirip attı:
— Ya Papa'yı, ya da Gina Lol-
lobrigida'yı isterim.

Çapkınca göz kırpan şoför:
— Anladım, dedi. Papa ile Gi-
na serbest değil ama, isterseniz
nefis bir küçük kardinal tanyo-
rum!

Meslek

İki gazeteci dertleşiyordu. Biri:
— Gazetecilik garip bir mes-
lektir, dedi. İnsanın ömrünün ya-
rısı tanımadıklarının hakkında
konuşmakla, yarısı da bildikleri-
ni söylememekle geçer!

Deliler

İki deli, tımarhaneden
kaçmayı akıllarına koy-
muşlardı. Karanlık bir
gece, sokağa bakan bi-
ricik pencerenin önüne ge-
len delilerden biraz şiş-
man olanı pencereyi mua-
yene ettikten sonra geride
duran arkadaşına döndü:

— Pencere çok dar, im-
kânı yok kaçamayız!...

Öteki aldırmadı, pence-
renin yanına geldi. Uzak-
ta görünen sokak lamba-
sına uzun uzun baktı ve
tizgün bir halde başını
salladı:

— Evet, haklısın. Pence-
re çok dar, üstelik de çok
uzun!...

Öksürük

Vittorio Gassman yolda
bir arkadaşına rastlar:

— Böyle acele acele ne-
reye gidiyorsun dostum?

— Doktora, fena halde
öksürüyorum...

— Tuhaf şey... Benim
bildiğim öksürüğü olan
doktora gitmez!

— Ya nereye gider?
— Tiyatroya...

Benzerlik

Baba, oğluna:

— Şimdi öğretmenine
rastladım, dedi. Sana bir
şey öğretememiş olmanın
ümitsizliği içinde zavallı.

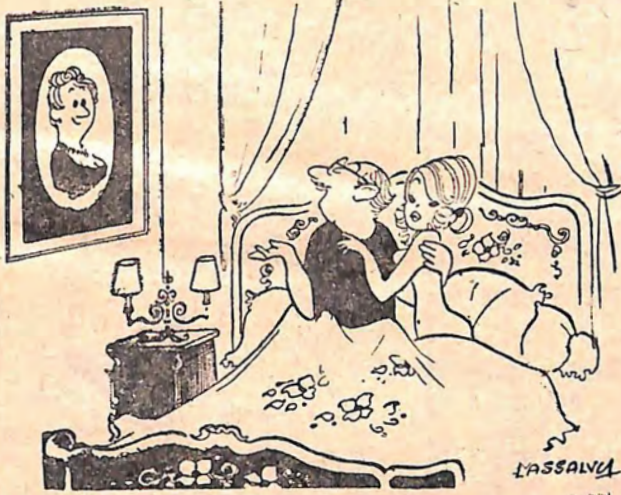
Çocuk:

— Hayret! diye mırıl-
dandı. Oysa hiç de aptal
bir adama benzemiyor!

— Kabineden çıktın, hâlâ ne
bekliyor?
— Geçen sefer kabineme dön-
düğümde yerini kapmışlardı da!..

Dünya karikatür- leri

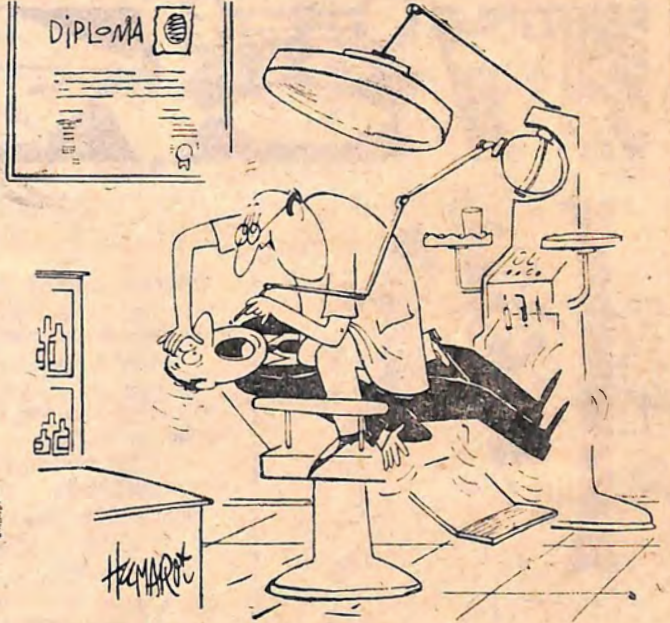
— BENİ ŞU HALDE BİR GÖRSEN KARI
CIĞIM, NE ATEŞLİ BİR ERKEK OL-
DUĞUMU OZAMAN ANLARDIN !!!

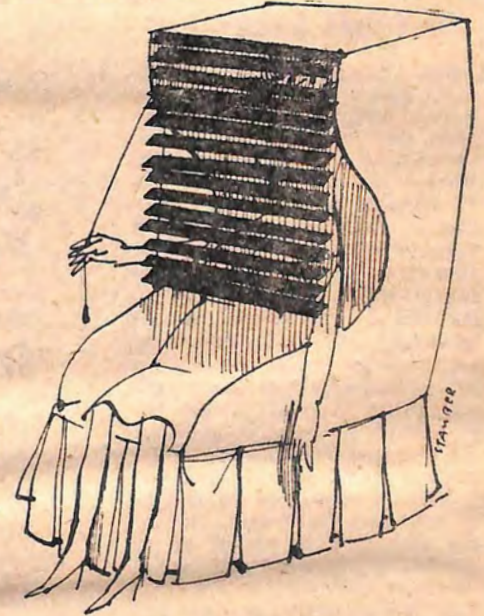
— TELEFON NUMARASINI ALDIM ...

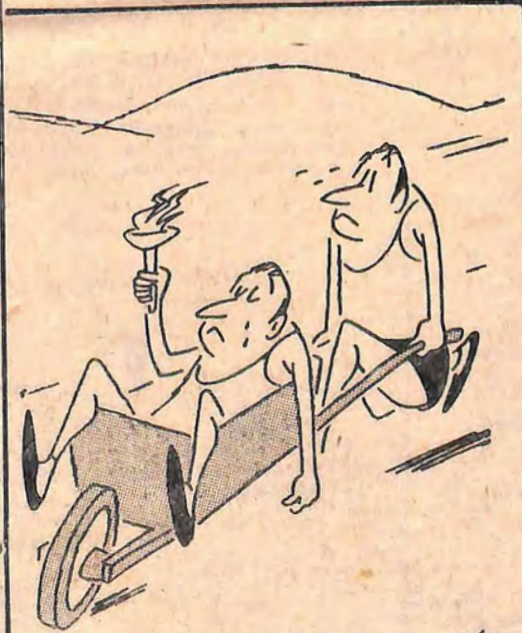
— HAYIR, KOCAM DAHA DÖNME-
Dİ, GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ
BEKLEYENLER VAR !!!

— HAYDİ, HAYDİ MUBALAZA ETMEYİN,
NE KADAR IZDIRAP ÇEKSENİZ,
BENİM DİPLOMAMI ALINCAYA KA-
DAR ÇEKTİĞİM IZDIRABI ÇEKE-
MEZSİNİZ !!!

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

— BU GÜZEL VÜCUDU MAYO
İLE ÖRTMEKLE NE KADAR
GÜNAH İŞLEDİĞİNİZİ BİLİ-
YORMUSUNUZ ?

Banyodan sonra NIVEA

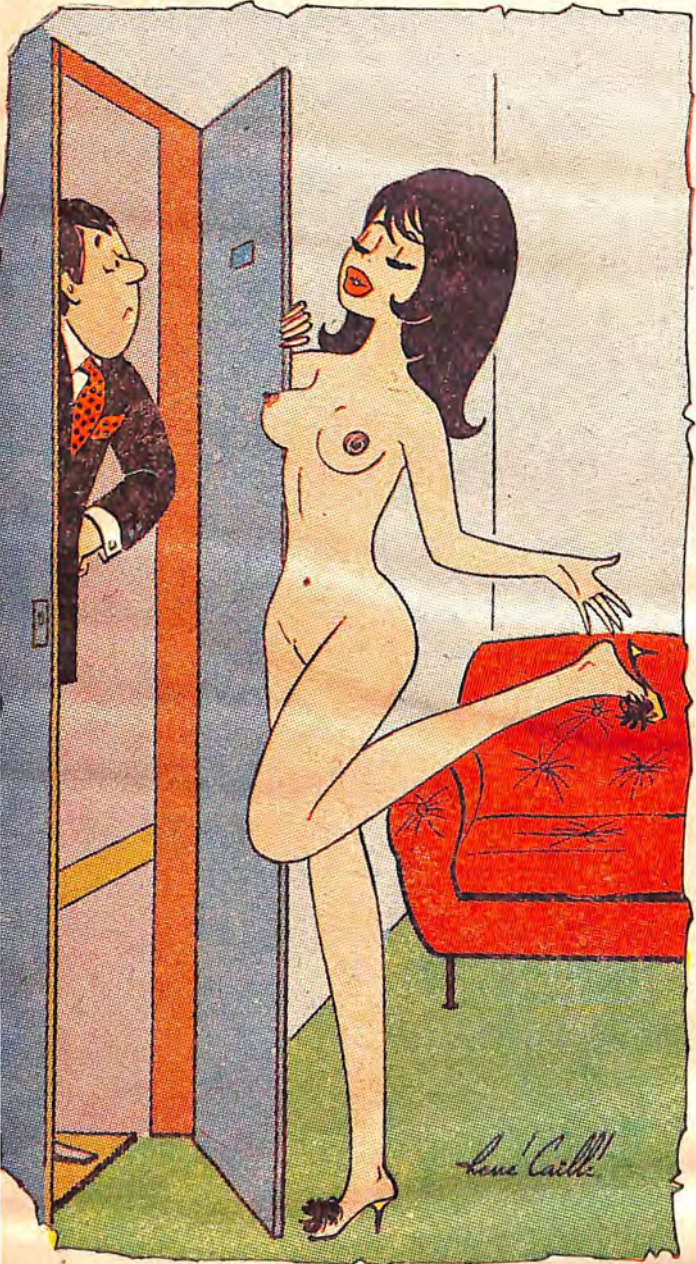
Cildin sağlığı, temizliği, tazeliği için...

Bazan banyodan sonra cildinizde bir eksiklik hissettiniz mi ? Yıkandıktan sonra cildinize NIVEA gerekir. Banyodan sonra bütün vücudunuza süreceğiniz NIVEA, kendinizi çok daha rahat hissetmenizi sağlıyacaktır. Yıkandıktan sonra cildin sıvı kaybını NIVEA yeniden kazandırır; çünkü NIVEA cilt yapısına uygun maddeler ihtiva eder. NIVEA'nın cilt bakımı alanında sağladığı haklı ünün nedenlerinden biri de budur.

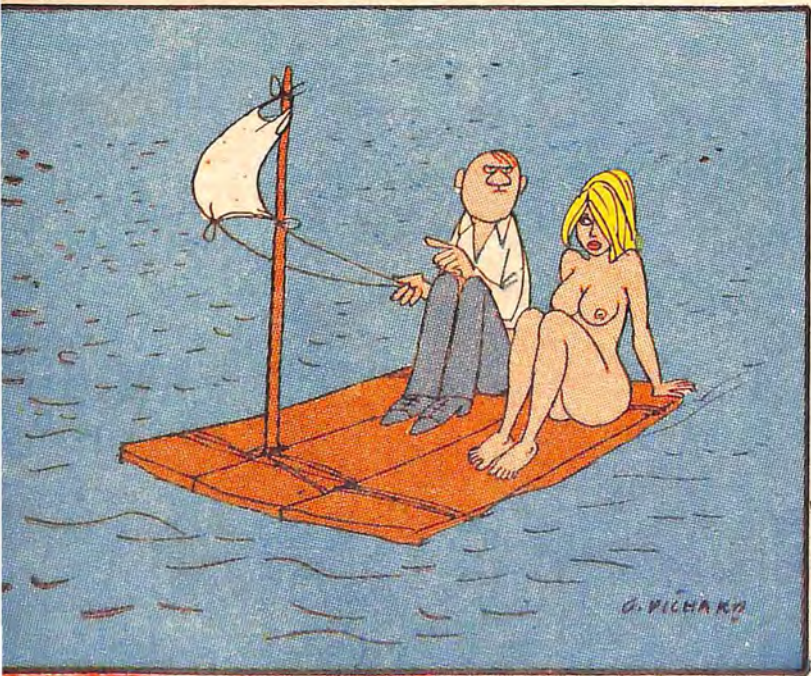
NIVEA'nın faydalarından kendinizi mahrum etmeyiniz.

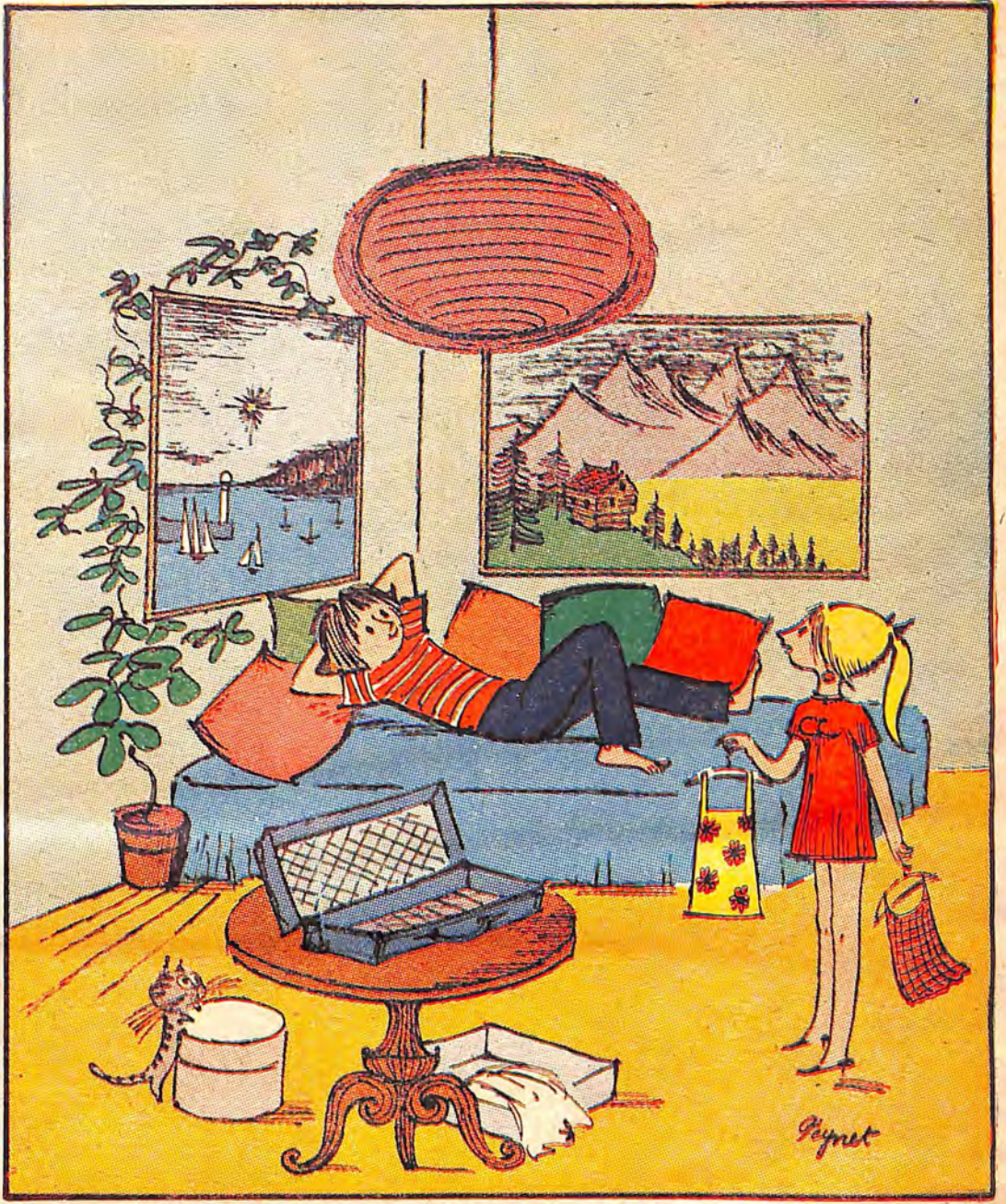
Aklınla

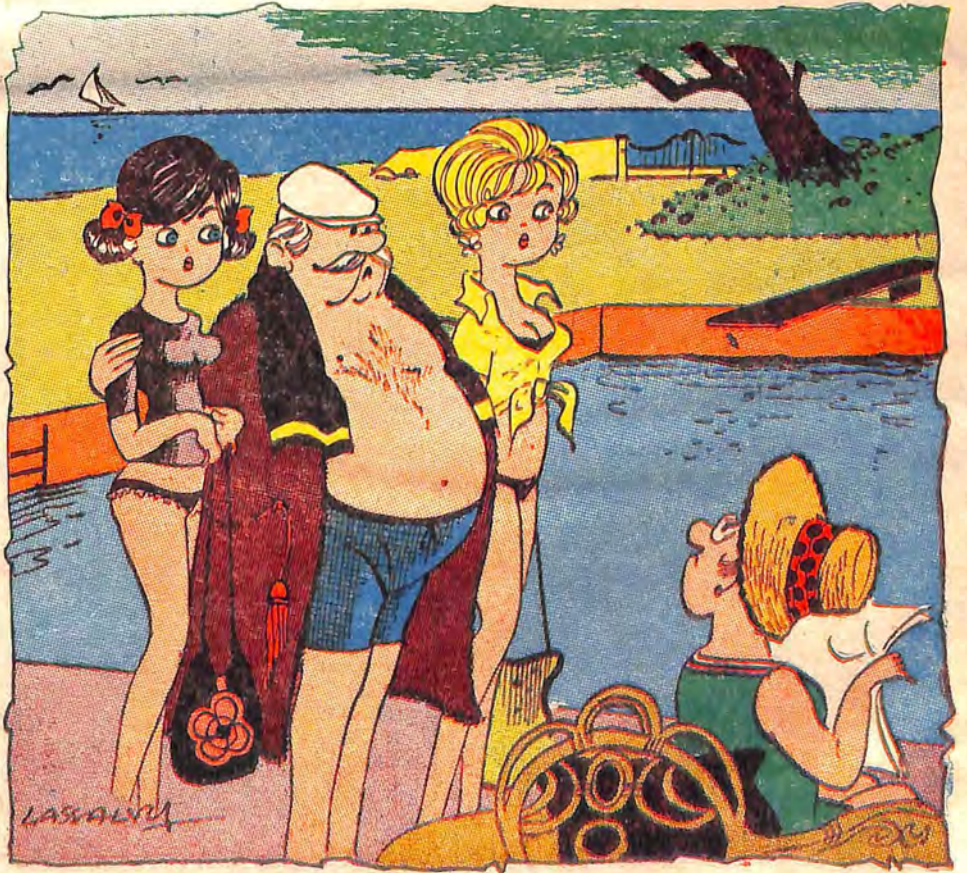
- KAPIYI ÇIRILÇIPLAK AÇMAĞA UTANMIYOR MUSUN?..
- YOO, BAKSANA AYAGIMDA TERLİK VAR !!

- MİNİ ELBİSENİN DE BU KÖTÜLÜĞÜ VAR ... HİÇTE
İYİ BİR YELKEN OLAMIYOR !!

- BİR TARAFIMIZ DAĞ, BİR TARAFIMIZ DENİZ ... BUNDAN DAHA
İYİ TATİL YERİ OLUR MU ?

- BEN ARTIK BU YÜZME HAVUZUNDA BALIKLARDAN
BAŞKA ŞEYLERİNDE YÜZDÜĞÜNÜ GÖRMEK İSTİ-
YORUM !!